

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258 - 10263

XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

ille: Quid, inquit, agis domina mea? Certè si rex isthuc sciret, nunquam os tuum lepro-
forum pedum tabe pollutum, labijs suis contingeret. At illa subridens, ait: Pedes regis
æterni quis nesciat labijs regis morituri esse præferendos? Ego certè idcirco vocavi te,
frater charissime, vt meo exemplo similia facere discas. Sumpta itaq; pelui, fac quod
me facere intueris. Ille verò culpa sua subridens, ad socios suos se recepit.

ALEXANDRI MONACHI LAVDATIO IN APO-
STOLVM BARNABAM, QVAM HABVIT ROGATVS A
Magno sacerdote, venerandi templi præfecto, quod beato Barnabæ consecra-
tum fuerat. Est in Simeone Metaphraste.

11. Iunij.
Cap. 1.

A X I M V M orationis argumentum nobis, magna ser-
monis paupertate laborantibus, patrio certè studio & affe-
ctu commotus proposuisti, pater optime, & eorū, qui vir-
tutis exercitatione præstantes sunt, probatissime. Nobis e-
nim laudandum proposuisti diuinum & beatissimum vi-
rum, insignem Apostolum, cōsolationis filium, orbis ter-
rarum facem, Barnabam, inquam, multarum laudū præ-
conijs celebratum. Ego verò incertam meam cum argu-
menti magnitudine conferens, tractationem hanc exhor-
recens, iussis tuis parere diutius recusavi. Quæ enim ora-
tio tam perfecti Apostoli rebus narrandis par esse poterit,
cū huiusmodi negocium tale sit, vt non solum meas vires omninò superet, sed om-
nibus etiam alijs difficultatē afferre possit? Omnes igitur inferiores esse arbitror, quàm
vt Barnabæ res gestas narrare valeant. Quòd si quis de illo aliquid dicere aggressus fue-
rit, sit quamuis sapiens, peritus & orationis facultate præstantissimus, longo tamen in-
teruallo à tergo relinquetur, longè inferior existens, quàm Apostoli dignitas postulat,
& in eius laudum pelago omninò demergetur. Alius quidem ex iustorum hominum
numero aliud quoddam à Spiritu sancto donum assecutus est. Apostoli autem ipsi o-
mnes diuinarum gratiarum thesauros acceperunt, & virtutes omnes se habere osten-
derunt. Qui potero igitur miser ego infinitis perturbationibus oppressus, Apostolica
virtutis pontum tranare? Nanq; tenui & tarda sum lingua, (vt quod est in literis diuinis
scriptum, de me dicam) neq; ita eloquens sum, vt diuinas admirabilis Apostoli Barna-
bæ virtutes commodè narrare possim. Ita enim perfectè virtutem omnem vir hic ex-
ercuit, vt nemo alius in vna aliquavirtute profecit. Quam obrem prouinciam hæc mi-
hi iniunctam suscipere hastenus recusavi, cū in meam imbecillitatem tanti viri glo-
riosi factis enarrandis imparem esse cognouerim.

Apostolo-
rum præ-
stantia.
Exod. 7.

Cap. 2.

Luc. 21.

At cū memoria repeterem, quod in literis diuinis scriptum legi, hominē, qui obe-
dientiam non seruat, interitum subire: qui verò est obediens, cum ab interitu liberum
esse: vix ad id, quod præcepisti, multum certè metuens, aggressus sum, satius esse ducens
in coipso accusari, quòd oratio mea manca sit, quàm in contumaciæ crimen incur-
re. Illud igitur vnum à vobis peto, vt mecum vna sanctissimum Barnabam orationis
adiutorem mihi esse precemini. Ipsi autē viro, quē laudabimus, non dubito id gratū
fore, quod à nobis, qui nihili sumus, dicitur: nam & eius Domino aliquando placuisse
legimus duo illa minuta, olim à vidua & paupere muliercula oblata. Non enim Deo
ipsi tam grata & accepta est earum rerum, quæ offeruntur, magnitudo; quàm mens in-
psa & æquus animus, quem is ostendit, à quo aliquid offertur, siue paruum, siue magnū
illud sit. Cū verò Barnabam laudamus, tunc & omnium Apostolorum sacrum col-
legium collaudamus; quorum enim vocatio vna fuit, eorum eadem est & gloria: &
quorum ordo vnus, eorū eadem est & dignitas: quorum paria certamina, eorundē co-
ronæ diuersæ non sunt: quorum deniq; institutionis ratio communis, eorum præmia
æquè honorata sunt. Iam verò Barnabam ipsum oratione nostra in medium produ-
camus, & quam maximè possumus, laudum præconia illi cōcineremus. sum enim eius
viri amator ardentissimus. Scio autem, & mihi persuadeo; huius Apostoli vel nomen
ipsum auribus vestris iucundissimum accidere. Itaq; illum honoremus, quatenus pro
viribus de illo dicentes, æqui animi significationem demus: quod enim eius viri digni-
tas postulat, id tale est, vt omnem orationem ab eo superari fateamur.

Cap. 3.

Laudetur igitur à nobis infimis magnus ille Apostolus Barnabas. Celebretur cō-
solationis filius ab hominibus, qui Christo crediderunt. Extollatur à quouis homine
ille,

ille, qui à Patre ipso honoratus; à filio vocatus; & à Spiritu sancto perfectus est. Bar. Præclara en-
comia S.
Barnabæ.
nabas, in quâ, magnus Ecclesiæ orator, illa Euangelicæ prædicationis tuba, magna Chri-
sti vox; Spiritus sancti cithara; diuinæ gratiæ plectrum. Barnabas in expediendis pro Chri-
sto bellis miles robustissimus; qui corpore incorporeum hostem, simul versans cum
Apostolorum exercitu, validissime prostrigauit; qui bonarum disciplinarum religio-
sus præceptor extitit; & Christiani ouilis dux certus, & rationalis quidam summi Dei
paradisus, omnium virtutum germina florètia in se continens; q̄ egregium quoddam
fidei germen fuit, charitatis rosa, suauissimum odorē emittens, spei flos incorruptus;
diuinæ gratiæ fructus iucundissimus, illius vitis, quæ vitā omnibus præbet; palmes fera-
cissimus, immortalitatis racemus, mel distillans, patientiæ propugnaculum firmū atq;
immobile, cōtinentiæ sectator ira validus, vt Crucem gestauerit, & aduersus Christi in-
terfectores intrepidus militiæ dux fuerit; Christi Crucifixi germen ad cælum vsq; pro-
tensum. Barnabas consolationis filius, pietatis magister, fidei columna ac fastigium, tur-
ris firma & immobilis, fundamentum stabile, & ^{for. k crepi-} crepida in dissolubilis, saxum immo-
do.
tum, fluctuatum portus valdè tranquillus, fidelis & prudens dispensator, architectus
nobilissimus; qui cælestem in terris semitam tenuit, & parem angelis vitam duxit; qui
fuit ecclesiarum patronus, adiutor pauperum, in opes abundè nutriens; viduarū cōsola-
tio, & orphanorū diligentissimus procurator ac pater. Barnabas Christi mysteriorum
thesaurus, orthodoxorum sanctæ Dei Ecclesiæ dogmatū minister, agrotantium medi-
cus liberalis, sanos & valètes homines, firma certaq; animi iucunditate afficiens; Chri-
stiani gregis custos vigilantissimus; in terris manēs, & in cælis vita atq; institutione ver-
tans; qui in mundo pietatis dogmata clara & alta voce prædicauit, & in cælis semper
nā coronā recepit; qui fuit gentium dux, ad Deum eas perducens, & Ecclesiarum Dei
beatissimus præco, campus quidam benevolentibus Christi floribus refertissimus, vir-
tutum cælestem odorem spirantium quoddā rosetum; Christi gratiarum ager fertilif-
simus; qui vitam valdè sinceram ac purā in terris transegit; tam rectè in terra viuēs,
quàm Angeli ipsi in cælis viuunt. Idè virtutum exercitatione insignis, cōtemplationi.
Barnabas
bus & miraculis præstās, virginitatis margarita quædam preciosa, & castitatis beryllus
virgo.
lectissimus, temperantiæ gemma purissima; Christum in se loquentē habens, electum
Dei vas, qui mundum dereliquit, & omnia quæ in illo sunt, quiescens quidā duxit,
vt Christum tantum lucrificeret seculorum Regem. Ille suam Crucem sine dubita-
tione aliqua portauit; & vt verus Discipulus prompto animo Christum secutus est; q̄
dæmones profugauit, & diabolo vulnera infixit; qui quatuor orbis terrarum fines
firmo & constanti gressu peragravit, & vt sacer ac bonus, suiq; Domini minister amā-
tissimus, omnes gentes Euangelij prædicatione ad Christi fidem conuertit. Ille se do-
micilium paratum præbuit, in quo eiusdem essentię particeps Trinitas habitaret, qui-
que summi Dei templum fieret; Barnabas, in quâ, Cypriorum insigne ornamentum,
& orbis terrarum propugnator inexpugnabilis; qui Christum ipsum mirum in mo-
dum dilexit; & pro ipso quotidie animam suam exposuit; qui nunc vnā cum illo in cæ-
lis regnat, & omnibus seculis regnabit.

Defessa est oratio nostra, dum admirabilem, diuinum & optatissimum Apostolum cap. 4.
Barnabam laudibus extollere cupit atq; contendit, quodq; mirum est, nōdum ad ex-
ordium peruēit. Huius enim admirabilis viri laudes maiores sunt, q̄ vt nostra oratio
illas attingere possit. Earū igitur tractationem, vt orationib; nostris maiorem, omittē-
tes, pauca quadā de eius vita & martyrio ab authore Stromatū Clemente, aliorumq;
veterum hominum scriptis, repetita vobis, venerandi auditores, exponā; & ita narra-
tioni huic finem imponemus, diuinis literis cōcedentes, vt huius viri semper decora-
ti & celeberrimi caput magnifico illo præconio coronent; Erat Barnabas vir bonus; Act. 11.
& plenus Spiritu sancto & fide. Quid huic præconio par, aut vnquam fuit simile?

Ortum duxit beatissimus hic vir de laudatissima illa tribu Leui; ex qua Moses & Cap. 5.
Barnabas
Leuitica s̄m
pe ortus.
Aaron, magni illi Dei propheta & populi optimates ortum duxere; cuius cognatio-
nis etiam Samuel propheta particeps fuit. Eius autem proavi bellorum causa cum
ad Cypriorum regionem migrauissent, æquo animo illic habitabant. Erant autem
viri admodum religiosi; Dei legem reuerentes, & valdè diuiter; quam obrem & Hie-
rosolymis facultates multas possidebant; & agrum prope urbē illam pulcherrimum,
non solum omnium generum fructuosus arboribus elegantem, sed adificiorum ma-
gnitudine valdè illustrem. Ex quo enim tempore Esaias propheta ita reliquit scri-
ptum: Beatus, qui habet semen in Sion, & domum in Hierusalem; hanc eius prophe-
tiam Hebraorum filij corporeo sensu interpretabatur; & ditissimus quisq; dabat ope-
rā, vt aliquid in vrbe Hierosolyma possideret. Cum verò in Cypriorum regione natus In Cypro
natus.

esset hic, de quo scribimus, & parētes elegantem puerum vidissent, statim Ioseph eum nominarunt, puerum suum Patriarchę illius appellatione honorātes. Factū verō est, vt cum nominis appellatione, morum etiam nobilitas cōueniret: si quis enim vocem hanc, Ioseph, interpretetur, inueniet idem valere, quod Dei additamentum: additus enim fuit à Deo iustus hic vir Apostolorum cœtui, & sacro Sanctorum puter ver. hęc eandem vocem, Dei gloriam interpretari possumus. Neque quisquam puter verbum hoc exuperantię causa dictum, sed à diuinis literis sumptum sciat. Ait enim Paulus: Vir non debet caput regere, cum sit imago & gloria Dei. Quòd si virum quemcūque, imaginem Dei & gloriam lectissimus ille Apostolus appellauit, quid dicemus de hoc viro in rebus diuinis perfectissimo?

1. Cor. 11.

Cap. 6.
Barnabas
Pauli con-
discipulus.

Cum verò Barnabas ipse adoleuisset, illum in urbem Hierosolymam parētes perduxerunt, & Gamalieli legem ac Prophetas diligenter edocendum tradiderunt, qui & Paulum, tunc Saulum appellatum, condiscipulum habebat. Quotidiē verò Barnabas magis proficiebat, tum doctrina, tum omni virtute, nondum tamen ad Leuitarum ordinem aggregatus fuerat, eò quòd non erat atate illa, quam ea res postulabat: adhuc enim cum ephēbis numerabatur. Non tamen à templo discedebat: cum in ieiunijs ac precibus die ac nocte versaretur. Ita verò leges & reliqua diuina scripta memoriter pronuntiabat, vt literarum monumentis non indigeret, quietemque ipsam tam charam habebat, vt temperantię matrem illam esse duceret. Perniciosas verò hominum consuetudines execrabatur, ac vehementer fugiebat, primum & à vitijs intactum seipsum ita conseruans, vt virtutis esset specimen quoddam. Quamobrem apud omnes existimatio & gloria florebat.

Cap. 7.
Iohan. 5.Fit Christi
discipulus.

Colof. 4.

Accidit autem, vt tempore illo Dominus Iesus Christus Hierosolymam veniret, & paralyticum in probatica piscina sanaret, aliaq; signa multa & prodigia in templo ederet. Illa omnia cum Barnabas vidisset, obstupuit, & statim ad Christi pedes se abiecit, eumque precatus est, vt illi benediceret. Christus autem, qui cor hominum & animos inspicit, Barnabę fidem gratam habens, beneuolē ipsum accepit, & diuini sui cōgressus eundem participē fecit: qua re ad Christi charitatem magis accēdebatur. Quā primū verò adiit domum Marię matris Iohannis, qui Marcus postea dictus est: quę Marię eius matertera esse dicebatur, quā obrem & Marcū Barnabę consobrinū appellabant. Illā cum adisset, Agē, inquit, mulier, veni & vide, quę patres nostri videre concupuerunt: ecce enim Iesus quidā propheta ē Nazareth Galilęe in tēplo est, magnifica quādam edens miracula, qui multis videtur Messias esse, qui venturus erat.

Hospitium
Christi in
Ierusalem.

Marc. 14.

Iohan. 20.
Act. 1.

Act. 2.

Cap. 8.

Matt. 9.
Luc. 10.

Marc. 1.

Cum hęc audisset admirabilis illa mulier, relictis omnibus his, quę habebat in manibus, templum Dei adiit: vbi cum Iesum templi Dominum vidisset, ad eius pedes se abiecit, eumque sic precata est: Si gratiam inueni, o Domine, in conspectu tuo, veni ad domum ancillę tuę: vt ingressione tua famulis tuis benedicas. Eius petitioni Christus Dominus assensus est: quem mulier illa valde læta in cœnaculum suum accipit. Ex illo igitur die, quoties Dominus Hierosolymam venisset, illic vnā cū discipulis suis diuersabatur, quibuscum & Pascha illic fecit, vbi & mysteriorum sacramēta eisdem discipulos suos edocuit. Sermo enim quidā à Patribus traditus, ad nos peruenit, eum, qui lagenam aquę portabat, quem Dominus ipse discipulis suis præcepit, vt sequerentur, Marcum fuisse beatę illius Marię filium. Quòd autem illum Dominus nō nominārit, sed dixerit, Ite ad quendā, prouidentia quadā factum est, sicut Patres sancti locum hunc interpretātes dixerunt, vt re obscure ē dicta hoc nos doceret, Dominū Iesum apud eum diuersari, quicumque se paratū præbet. In illo igitur ipso cœnaculo Dominus Pascha fecit: in illo apparuit Thomę Apostolo, cum à mortuis surrexisset: illic, postquā Iesus in calū assumptus est, discipuli cum reliquis fratribus centum viginti, in quibus erant Barnabas & Marcus, ex monte Oliuarum conuenerunt: illic Spiritus sanctus in linguis igneis ad discipulos descendit in die Pentecostes: illic collocata nunc est magna & sanctissima Sion, omnium Ecclesiarum maxima.

Tunc verò Barnabas secutus est Dominum reuertentem à Hierosolymis in Galiliam. Cum autem multi vndiq; ad Dominum conuenirent, & eius fidem sequerentur, dixit discipulis suis: Messis quidem multa, operarij autem pauci. Itaque designauit septuaginta illos discipulos, quorum primus dux & summus erat magnus Barnabas. Sed nemo audiens Apostolos hanc appellationem illi viro imposuisse, temerē & sine diuino consilio id factum fuisse opinetur: nam Petrus ipse illi nomen hoc imposuit, ille, inquam, Petrus, qui per sancti Spiritus reuclationem filij Dei theologiam edidit. Et quemadmodum Iacobus & Iohannes propter virtutem, filij tonitruui vocati

DE S. BARNABA APOSTOLO.

693

cati sunt, ita & Barnabas virtutis suae causa filius consolationis appellatus est, quippe qui propter sanctitatis praestantiam omnibus consolationi fuit.

Act. 4.

Idem cum audisset Dominum docentem, Vendite quae possidetis, & date elemosynam, & facite vobis sacculos, qui non veterascunt, thesaurum nunquam deficientem in caelis: nihil moratus, statim rem omnem preciosam a parentibus mortuis sibi relictam vendidit, & egentibus distribuit: sibi vero solum agrum unum reservavit, unde alii possent. Postea vero quam Dominus Crucem perpeffus est, & a mortuis resurrexit, ac Spiritum sanctum ad discipulos suos misit, tunc diuinus Barnabas Christi charitate magis inflatus, illum etiam agrum vendidit, cumque multum pecuniae ex eius precio accepisset, omnem pecuniam illam ad Apostolorum pedes deposuit, neque quicquam omnino sibi reservavit, suo exemplo omnes discipulos ad eandem virtutem alliciens. Ille & cum Saulo disputabat, quem ad Christi Domini fidem perducere cupiebat. Saulus autem cum legis institutione diligenter atque accuratè niteretur, Barnabam ipsum ut deceptum irridebat, & in Christum maledicta iaciens, fabri filium, idiotam & agrestem hominem appellabat, quem ut & morte violenta sublatus deridebat. Cum vero miracula, quae per Apostolos efficiebantur, & populi multitudinem in dies maiorem ad fidei praedicationem confluentem videret, animo cruciabatur: cumque una cum Libertinis, Cyrenensibus atque Alexandrinis magnum illum Ecclesiae oratorem Stephanum adortus esset, neque sapientiae & Spiritui, qui per Stephanum loquebatur, resistere posset, in sania & furore multo correptus, inordinatos populi homines contra Stephanum concitavit. Quo interfecto, persecutionem magnam commouit aduersus Ecclesiam, quae erat Hierosolymis.

Cap. 9.

Luc. 12.

Act. 4.

Act. 6.

7.

8.

Verum cum ita inordinate Damascum proficisceretur ad vexandos atque affligendos fideles homines, Christus Dominus illum deiecit, & in terram supinum prostravit: qui cum prostratus esset, eum tandem cognouit, quem persequebatur, & visu corporeo excacatus, mentis aciem ad caeli celsitatem omnino erexit. Cum vero Hierosolymam reuersus esset, dabat operam, ut Christi discipulis adhereret: quem tamen omnes illi, multam eius saeuitiam formidantes, fugiebant. At magnus Barnabas illi occurrens, ait: Quousque tandem, Saule, pergis esse Saul? Quare ita perulenter beneficiorum authorem Iesum persequeris? Desine horribile illud mysterium oppugnare, quod a Prophetis ipsis olim clara voce praenunciatum est, nostris autem temporibus pro nostra salute patefactum fuit. Hac cum audisset Saulus, ad pedes Barnabae se deiecit, multisque lachrymis & clamoribus: Ignosce, inquit, mihi dux luminis, & veritatis magister Barnaba: expertus enim sum, & re ipsa cognoui vera esse, quae tu dixisti. Quem enim ego maledictis persequens, fabri filium appellabam, illum nunc confiteor Dei viui filium vnigenitum, eiusdem essentiae, gloriae & solij participem, coaeternum, & principium coaetuum: qui cum sit splendor gloriae, & character substantiae inuisibilis Dei, in nouissimis his diebus propter nos & nostram salutem seipsum exinanuit, formam serui accipiens, hoc est, perfectum hominem ex sancta Virgine & Deiparente Maria se fecit: non confusionem, non conuersionem, nec diuisionem, aut separationem passus: & figura inuentus ut homo, humiliavit semetipsum, factus obediens usque ad mortem, mortem autem Crucis: qui & resurrexit a mortuis tertia die, & apparuit vobis Apostolis suis, & assumptus est in caelum, & sedet ad dexteram Patris, & rursus veniet cum gloria iudicare viuos & mortuos, & regni eius non erit finis.

9. Cap. 10.

Pauli con.

uictio.

Confessio

fidei S. Pauli.

li.

Hebr. 1.

Philip. 2.

Cap. 11.

Hac cum audiisset diuinus Barnabas a blasphemo & persecutore illo dicta, obstupuit, & praegaudio eius vultus lachrymis, ut matutino rore flos aliquis, perfusus est: cumque illum amplexus & oscularus fuisset: Ecquisnam, inquit, Saule, te docuit talia diuinitus inspirata verba pronunciare? Ecquis tibi persuasit, ut Iesum Nazarenum Dei filium confitereris? Vndenam caelestium dogmatum tam perfectam scientiam didicisti? Tum ille, demisso vultu, & lachrymas fundens, ac corde valde compunctus, respondit: Ille ipse Dominus Iesus, quem ego peccator maledictis lacessui, & persecutus sum, haec omnia me docuit. Nam tanquam abortiuo & mihi apparuit, cuius diuina & iucunda voce aures ipsas adhuc personantes habeo: sua enim benignitate singulari & omnium maxima persecutus me fuit, quippe qui mihi prostrato, & miserabiliter iaceti, seipsum defendens potius, quam mihi succensens: Saule, inquit, Saule cur me persequeris? Ego vero horrens & metuens, respondi: Quis es, Domine? Tum ille multa mansuetudine & miseratione me prosequens: Ego, inquit, sum Iesus Nazarenus, quem tu persequeris. Ob id ego singularem eius patientiam obstupescens, ipsumque orans, dixi: Quidnam ego faciam, Domine? Tunc ille statim omnia haec, quae dixi, & his plura me instruxit.

Act. 9.

Cap. 12.

His auditis magnus Barnabas Saulum manu apprehensum duxit ad Apostolos, & eisque

eisque

Paulum
ad Apосто-
los.

Ecclesia,
thalamus
Dei.

Ibidem.

Cap. 13.
Act. 10.

Barnabas
primus Ro-
mæ Christi
prædicat.

Matth. 11.

Cap. 14.
Venit Ale-
xandriam.

Act. 11.

Galat. 2.

Act. 13.

Cap. 15.
Ibid.

Act. 14.

Act. 15.

cisque dixit: Quare pastorem fugitis, lupum existimantes? Quare gubernatorem, ut pi-
ratam, propulsatis? Cur bellatorem optimum, ut proditorem, execramini? Cur Chri-
sti sponsam deducentem, ut thalami direptorem, rejicitis? (Spiritalis enim est thala-
mus, Ecclesia Dei) Hunc pro pastore, gubernatore & propugnatore Dominus sibi
delegit. Tunc narrauit eis Paulus, quæcumque ipsi acciderant in via, quodque vidisset
Christum Dominum, & loquentem secum audiisset, ac quemadmodum in vrbe Hie-
rosolyma Christi prædicationem exercebat: Erat autem Iudæis ipsis valde molesto
atque inuisus, quod qui heri & nudius tertius Iesum persecutus fuerat, ille ipse mutato
consilio, tunc eundem illum Iesum Dei filium esse prædicaret. Consilium itaque ini-
erunt Iudæi de Paulo interficiendo. Quod cum didicissent Apostoli, eum miserunt, ut
in sua patria Euangelium prædicaret.

Cum verò de his, qui propter Stephani cadem atque angustias dispersi, Antiochiam
venerant, & Christi Euangelium prædicauerant, auditum fuisset ab ijs, qui erant Hie-
rosolymis, Apostoli beatum Barnabam, magnum & potentem virum, ad sanctissi-
mum Ecclesia, quæ illic erat, & Christi gregem pacendum miserunt. Qui cum illic
venisset, multo adiuuamento fuit hominibus Christi fidem sequentibus, eius enim diui-
na prædicatione ac doctrina factum est, ut multa populi accessio ad Christum fieret. Cum
verò diuino Spiritu ductus Barnabas, ab vrbe Antiochia egressus esset, vrbes omnes ac
regiones peragravit, Christi Euangelium longè lateque diffundens, neque prius destitit,
quàm ad vrbem Romam omnium maximam venerit. Ex vniuersis enim discipulis
Christi primus Euangelium in vrbe Roma prædicauit. Cumque multi ad Christi fidem
venissent, & Barnabam ipsum summè honorarent, humana gloria reiecta, clam su-
giens, Roma exiit. Etenim beatus ille vir ita omnes homines, qui erant temporibus il-
lis, animi submissione ac modestia superabat, ut ad huius virtutis culmè perueniret. Id
quod declarat eius historia. Cum enim diuina litera ubique virum hunc cum primis
nominent ac laudent, ipse primas alijs concedens, secundas partes amplexus est, fili-
liter imitatus Dominum suum, qui dixit; Discite à me, quia mitis sum, & humi-
lis corde.

Postea cum idem Barnabas ad Aegypti vrbem Alexandriam venisset, & Dei ser-
monem ibi prædicasset, illinc exiit, peragrans deinceps vrbes omnes, quoad venit Hie-
rosolymam. Vnde etiam egressus, reuersus est Antiochiam. In qua cum Dei gratia
Ecclesiam copiosiore factam vidisset, valde gauisus est. Inde autem discedens, Tar-
sum venit, Paulum quærens, quem inuentum, Antiochiam perduxit. Ibi cum totum
annum transgressisset, & multum populum ad Christi disciplinam transfuissent cum-
que ibi primum Christi discipulos Christianos vocasset, atque, illinc accepissent ab Ec-
clesia, quæ pauperibus distribuere, ascenderunt rursus Hierosolymam quartode-
cimo anno postquam Dominus IESVS Crucem pertulit, quemadmodum scribit
Paulus, cum dicit; Quatuordecim annis postea Hierosolymam ascendi cum Barna-
ba. Cum verò ministerium compleuissent, & fidem ac dexteram ab Apostolis datam
accepissent, ut ipsi ad gentes profecti, ij verò, qui cum Petro erant, circuncisis prædica-
rent, descenderunt Antiochiam, habentes Marcum ministrum. Missi autem à Spiritu
sancto ex vrbe Antiochia, venerunt in Cyprum, & totam insulam peragrarunt, Sala-
mina Paphum vsque Euangelium prædicantes, & miracula facientes, quo tempore E-
lymam excæcarunt, & Proconsulem Sergium Paulum fide illuminarunt.

Postea verò quàm multos ad Christi disciplinam conuerterunt, è Cypro disce-
dentes, venerunt Pamphylia. Cum verò Marcus ipse Apostolos vidisset pro Euan-
gelij prædicatione pericula subeuntes, neque honori studentes, sed breuem & cadu-
cam hanc gloriam dereliquentes, ad bellum contra infideles homines suscipiendū
properare, ipse ad pericula subeunda claudicare coepit, quippe qui adolescens erat
formidolosus, & infirmior, quàm ut mortem contemnere posset. Derelictis igitur
Apostolis, reuersus est Hierosolymam ad matrem suam. Cum verò Apostoli Barna-
bas & Paulus opus compleuissent, ad quod missi fuerant, & insigita pro Christo cer-
tamina sustinuisent, venerunt Antiochiam, vnde à diuina gratia missi sunt ad Gen-
tes. Necessè autem fuit rursus proficisci Hierosolymam ad Petrum Apostolum pro-
pter falsos illos Apostolos, qui docebant discipulos, ut se circumciderent, & legem ser-
uarent. Cum autem Marcus illos ab omnibus honoratos videret, quodque post mul-
ta illa verbera & pericula robustiores facti essent, & integris corporibus præditi, pro-
prium imbecillitatem accusans, doluit quod factum à se fuerat, & ad Paulum quidē
ipsum

ipsum erubuit se conferre, Barnabam verò adijt lachrymans: cumque ad eius pedes se abieciſſet, eum rogabat, vt ſuperioris errati veniam impetraret, & eius precibus firmior fieret in poſterum, futurum promittens: vt omnia mortis genera pro Domini noſtri Ieſu Chriſti nomine, prompto animo ſufferret. Multis his lachrymis magnus ille virtutibus ornatus Barnabas fleſcitur, eumque hortatus, vt à luctu deſiſteret: Fiat, inquit, quod Deus vult, modò tu paratus ſis præſtare quod promiſeris.

Cum verò ſcripta accepiſſent, quæ ab Apoſtoliſ in vrbe Hieroſolyma decreta fuerant, deſcenderunt Antiochiam, & vnà cum fratribus exultabant. Marcus autem i. pſo animo parum fidenti ſecutus eſt. Poſt hæc viſum eſt Barnabæ & Paulo peragrarẽ vrbes omnes, & fratres viſere. Tunc Barnabas Paulum rogabat, vt Marcum ſecum vnà venire pateretur, quippe qui paratus eſſet vſque ad mortem pro Chriſti fide certamen ſuſtinere. Paulus verò contrà rogabat Barnabam, vt ſecum vnà Marcum nõ haberent. Hinc occaſio quadam nata eſt, vt Apoſtoli à ſe viciffim ſepararentur, diuina prouidentia id vtiliter permittente. Deus enim ipſe Marcum populorum & gentium multarum paſtorem ac magiſtrum creaturus erat.

Sed nemo imprudenter proprio affectu metiatur, quod eſt in ſacra de Apoſtolorum actis hiſtoria, quo loco de Paulo & Barnaba, narratur illud. Facta eſt diſſenſio ita vt diſcederent abinuicem. Non enim ad hoc iracundiæ aut furoris affectu impulſi ſunt Chriſti Apoſtoli? (minimè hoc nos cogitemus) nam qui carnem cum affectibus & cupiditatibus cruciſixerunt, qui voce magna ſic omnes Chriſto credentes admonebāt: Omnis amaritudo, & ira, & indignatio, et clamor, & blaſphemia tollatur à vobis cum omni malitia, qui fieri poteſt, vt illi ipſi in huiusmodi affectum inciderint? Scimus autem, & ex diuinis literis diſſenſionum diuerſitatem cognouimus, & vocem hanc *παροξυνω* in bonam partem accipi ſolitam, vt cum ait Apoſtolus. Confidemus noſmetipſos in prouocatione charitatis, & bonorum operum. Talis fuit & Apoſtoliſ diſſidendi ratio, hoc eſt, Dei zelus. Paulus enim accuratam cenſuram requirebat, Apoſtolicæ profeſſioni conuenientem. Barnabas verò ad humanitatem propenſior erat: quamobrem & Marcum ſecum habens, in Cyprum nauigauit.

Cumque eam inſulam totam peragrãſſet, populos multos ad Chriſti fidem conuertit, & Salaminam venit, vbi paulisper moratus eſt, edes miracula, & prædicans regnũ Dei: quo loco turba multa ad Chriſti fidem acceſſerunt. Diſputabat autem cum Iudæis in Synagoga omnibus ſabbatis, diuinarum literarum teſtimonijs Ieſum Chriſtũ illum eſſe probans, quem Deus promiſerat. Omnes autem Barnabam reuerbantur propter diuinam quandam honeſtatem, que in illius adſpectu viſeabat. Erat enim, oris ſpecie valdè gravis, habitu ac veſte admodum tenui, cuiusmodi illorum eſt, qui delicias abijcientes, in virtutis exercitatione verſantur. Erat ſupercilijs contractis, & oculis hilaritatem præſeferentibus, non toruum aliquid, ſed graue quiddam in ſe habentibus, & reuerenter admodum deorſum ſpectantibus. Oris honeſtas & labra decora, mellis ſuauiſſimam diſtillantia, in eodem illo inerant. Non enim aliquid vnquam pronunciabat, quod foret ſuperuacaneum. Eius inceſſus compoſitus, & ab oſtentatione alienus, totus denique omni ex parte Apoſtolus Barnabas erat tanquam recta quædam Dei columna, omnium virtutum ſplendore illuſtris.

Hic cum in vrbe Salamina Chriſti prædicationem doceret, venerunt è Syria Iudæi quidam, qui maledicta in eum conijcientes, quæque ab illo dicebantur oppugnantes, turbam contra ipſum excitauerunt: criminantes nihil veri ab eo dici, ſed quem ipſe Ieſum Chriſtum fuiſſe diceret, eum fallacem quendam hominem, & Deo ipſi contrarium fuiſſe, legem, prophetas & ſabbati obſeruantiam reprobantem. Iſdem & Barnabæ interficiendi opportunitatem obſeruabāt. Sanctus verò Chriſti Apoſtolus Barnabas, cum omnes fratres congregãſſet. Vos, inquit, ſcitis, quomodò vnà vobis cum omni tempore verſatus fuerim, vnumquenque admonens & hortans, vt in gratia & Domini noſtri Ieſu Chriſti fide conſtanter permaneat, & eius præcepta obſeruetis, & ab omni prauo opere mentem & manus cohibeatis. Nanque oportet omnes noſ ſiſti ante tribunal Chriſti, vt recipiat vnusquique propria corporis ſui, quæ fecerit, ſiue bona, ſiue mala: præterit enim figura mundi huius, & Dominus venturus eſt de celo iudicare viuos & mortuos. Nolite igitur negligentes eſſe, ſcientes, quòd quæ hora non putatis, Dominus noſter veniet. Aerumnas & labores libenter perferatis, corda veſtra ſpe confirmantes, quòd aduentus Domini propè ſit. Recordemini quæ vobis ſepè dixi, præſentis vite res, ſiue proſpera, ſiue aduerſa illæ ſint, breues & caducas eſſe, omniaque hæc celeriter præterire: futuri verò illius ſæculi bona ſemper in eodem

Cap. 16.

Act. 15.

Paulus & Barnabam ſeparatur propter Marcum. Cap. 17.

ibidem.

Eph. 4.

Hebr. 10.

Act. 15.

Cap. 18. Multas in Cypro conuertit Barnabas.

Forma S. Barnabæ.

Cap. 19. Iudæi turbam in eum conuertunt.

2. Cor. 5.

Luc. 12.

eodem statu permanere, aeterna & finem nullum habentia. Neque enim regnum caelorum aliquando praeterire poterit: neque iudicium illud finem habebit, sed semper erit, his, qui peccando vitam transegerunt, immortalem poenam afferens, & finem nullum habituram. Date igitur operam, ut sine culpa & laeae in die illo extremo inueniamini, ne in gehennam sempiternam decidatis: Memoria repetite, quot signa & prodigia per me seruum suum Deus ipse apud vos effecerit, & pro me Deo rate. Ego enim iam iam immolandum sum, & tempus illud propè est, quo ab hoc corpore dissoluendus sum, sicut Dominus hoster Iesus Christus mihi significauit. Bonum certamen certavi, cursum consummaui, fidem seruauit: nunc reposita mihi est corona iustitiae, non solum autem mihi, sed & omnibus, qui propter Christi confessionem certamen sustinuerint.

Prædicatum suum.

Cap. 20.

Missam celebrat.

Hæc cum dixisset, vnâ cum omnibus Deum orauit: multusque fletus hominum fuit, eò quòd Apostolus ille dixerat, tempus propè esse, quo à corpore dissoluendus foret. Barnabas verò cum panem & calicem sumpsisset, & diuini ministerij ordinem totum compleuisset, vnâ cum fratribus particeps factus est Eucharistiae mysteriorum. Quo facto Marcum secum habens secessit, & ipsi seorsum dixit: Hodie in fidelium Iudaeorum manibus me consummari oportet: tu verò extra ciuitatem Occidentem versus egredere, & corpus meum inuenies: quod cum sepelieris, exi è Cypro, & ad Paulum proficiscere, & esto cum illo, quoad Dominus res tuas disposuerit: futurum enim est, ut nomen meum per totum orbem terrarum diuulgetur.

Cap. 21.

A Iudæis in Cypro interficitur.

Post hæc ingressus est Barnabas in Synagogam, & Iudæos ipsos docebat, illis persuadere studens, Dominum Iesum esse Christum uiuentis Dei filium. Illi verò Iudæi, qui è Syria illuc venerant, furore perciti, è Synagoga surrexerunt, & manibus in eum coniectis, in obscuram quandam Synagogam illius cellam usque, ad multam noctem custodierunt. Cumque illum eduxissent, & multis cruciatibus affecissent, postremò nefarij homines eundem lapidauerunt, & accessu rogo quodam magno, beatum Barnabæ corpus in eum coniecerunt, ut nullæ ipsius reliquiae superessent. Diuina verò providentia factum est, ut Apostoli corpus integrum permaneret, neque ab igne ipso laederetur. Marcus igitur, ut Barnabas præceperat, extra urbem egressus Occidentem versus cum quibusdam fratribus, reliquias sancti Barnabæ clam abstulit, & in spelunca quadam, itadijs ferè quinque ab vrbe distante, sepeliuit. Mox in urbem reuersi, planctu & lachrymis eum persecuti sunt.

Cap. 22.

Marcus Romanæ scribit Euangeliū.

Illo autem tempore contra Salaminæ urbis Ecclesiam persecutio magna commota est, omnesque alij aliò dispersi sunt. Itaque sancti Apostoli Barnabæ sepulchrum deinde ignotum erat. Proinde Marcus cum è Cypro nauigasset, ad Paulum venit, qui erat Ephesi, eumque de Barnabæ martyrio certior fecit. Id cum ille audiuisset, lachrymauit, & Marcum secum tenuit. Postea verò cum Petrus Apostolus diuina reuelatione iussus esset Romam proficisci, secum duxit & Marcum, quem quodammodo sibi filium genuerat. Illi cum essent in vrbe Roma, Euangelium Marcus conscripsit: quod Petrus Apostolus legit, & diuino Spiritu scriptum cognouit, atque approbavit. Itaque Marcus ipsum per manuum impositionem ordinauit, & ut maximè idoneum in urbem Aegypti Alexandriam, Lybiam & Pentapolim misit. Quòd cum Marcus venisset, Domini Iesu Christi Euangeliū illis regionibus prædicauit, ita ut multi ad Christi fidem conuersi fuerint. Cum verò nouem annos Dei fidem Marcus in ea regione docuisset, martyrio in vrbe Alexandria functus est.

Cap. 23.

Miracula ad sepulchrum s. Barnabæ.

Multo autem tempore postea, cum Christiana fides latius fusa esset, & Imperatores Christiani Romanorum imperio potirentur, miracula quadam magna Deus ipse in eo loco edebat, ubi reliquiae sancti Apostoli & generosi martyris Barnabæ repositae fuerant. Nam cum multi homines impuros spiritus habentes, per locum illum transirent, spiritus ipsi voce magna clamantes egrediebantur. Multi etiam paralytici, & claudi, variisque morbis & cruciatibus vexati, ad eum locum profecti pernoctabant: qui omnes curabantur: ob idque Salamina ciuitas gudio magno perfundebatur. Quòd verò diuina quadam potentia in eo loco miracula efficeret, id quidem omnes cognoscebant: quænam tamen esset causa gratiae illius tam copiosae, id nequaquam intelligere poterant. Regionem autem illam sanitatis locum indigenæ appellabant.

Cap. 24.

Cum verò beatus Martianus obiisset, sanctae memoriae Leo Imperio successit. Huic erat gener Zeno Isaurus genere, qui post Leonem & ipse Imperator fuit. Tempore autem illo in religioso Acoemetensium monasterio extitit monachus quidam, qui,

qui, vt Iudas inter Apostolos, diaboli mores imitabatur. Illi nomen erat Petrus, qui ful-
lonis artem exercebat, sanctam verò Synodum in vrbe Chalcedone celebratam auer-
fabatur, & dogmatis Eutyriani erat propugnator. Eiusmodi hominē, vt corruptorē
& pestilentem, atq; Apostolicorum dogmatum hostem acerrimum, eius loci homi-
nes è monasterio expulerunt. Qui cum illinc expulsus fuisset, Cōstantinopolim pro-
fectus est, & assentatorum vitam imitatus, modò hanc, modò illam domum obibat,
ventri & gulæ seruiens: cumq; execrabilis suæ hæresis participes homines quosdam
honore præditos inuenisset, illis adharere cœpit, per quos etiam in eius notitiam ve-
nit, qui erat gener Imperatoris, patritius & excubitorum Comes: sic enim appellaba-
tur, qui excubijs præsidebat. Itaq; Petrus ille cum religionis specie quadam se induisset,
erat quidem assiduè cum Zenone Imperatoris genero, non audebat tamen propriam
impietatem aperire. Eundem autem Zenonem ad Orientis partes proficiscentem se-
cutus est fullo ille vsq; ad urbem Antiochiam: vbi cum multos Apollinaris sectatores
inuenisset, vnà cum illis contra Patriarcham temeritatem exercuit, aduersus eum se-
ditiosissimum quenq; hominem concitans, & Chalcedonensem synodum conuiciās,
ac Patriarcham ipsum Nestorianum appellans.

Cum igitur Antiochena ciuitas multa seditione & tumultu perturbaretur, Petrus
ille Comitem Zenonem dolo aggressus: Nisi, inquit, huius ciuitatis Episcopus per-
mutetur, fieri non potest, vt populus quietè viuat. Quinetiam multà auri vim ei pro-
posuit, si ab eò impetraret, quod petebat: patefecit enim illi consiliū suum, quod an-
teà occultauerat. Tunc infames quosdam & improbos homines, qui eadem, quæ ipse,
sentiebant, persuasionibus suis secum duxit, & grauissima quadam scelera contra Pa-
triarcham falsò conficta, ad Imperatorem detulit. Sed eius malitia nihil profecit, cum
Imperator Apostolicorum dogmatum esset propugnator. Postea verò, quàm Leo
ipse terrestre Imperium dereliquit, & ad immortale illud regnum translatus est, Im-
perio successit Zeno. Antiocheni verò, quos supra diximus, Imperatori supplicatio-
nem obtulerunt, petentes fullonem illum Petrum sibi Episcopum creari. Id quod fa-
ctum est, auro ipso omnibus, qui erant in aula regia, persuadente, vt Petri fullonis pa-
trocinium susciperent. Statim igitur vt Petrus ille ordinatus est Episcopus, sanctam
Chalcedonensem synodum anathemate fuit detestatus. Cumque Apollinaris secta-
toribus placere studeret, qui Theopaschiani appellabatur, eò quòd Deum ipsum pas-
sum fuisse dicebant, nouitatem quandam pessimam excogitauit, vt hymno illi, qui
Trisagion appellatur, hoc etiam in fine adderet: Qui crucifixus est propter nos. Hæc
cum sancti Episcopi & patres nostri audiissent, ad prauam illius opinionem refre-
nandam lacri & prompto animo aggressi sunt: & primùm quidem literis eum ab im-
pietatis voragine reuocare conati sunt. Sed cum eundem repugnantem maiore au-
dacia & temeritate contra fidem orthodoxam efferri vidissent, omnes, qui sunt in or-
be terrarum, Episcopi, sententia pronunciata, sub anathemate illum expulerunt.

In hac orationis parte libenter eos, qui ex nostris hominibus non vitio, sed quadam
mentis leuitate, nouitatem hanc temerè amplexati sunt, his verbis compellarem:
Quanam causa vos, fratres, adduxit, vt rectè sentientem patrum nostrorum doctri-
nam relinqueretis, & nouitatem ab hæreticis nuper excogitam sequeremini? Ani-
maduertendum vobis erat, quemadmodum sancti Patres nostri non fictas fabulas se-
cuti, nobis hunc hymnum canendum tradiderunt, sed diuina quadam reuelatione do-
cti, quæ non vni aut alteri, neque in aliquo terræ angulo, sed meridie ipso in luce cla-
rissima vniuerso Constantinopolitanae vrbs populo Christi amantissimo facta est, quo
tempore beatissimus pater Episcopus & magister cum primis probatus Proclus Con-
stantinopolitanae sedi præsidebat. Quicquid autem diuina gratia suggerente diuini-
tatis nobis reuelatum est, illud nulla ex parte mancum, sed omninò perfectum est, & ad
salutem idoneum, non indigens humanarum argumentationum inuentis, neq; addi-
tamento, vel subtractione aliqua, vt diuinæ literæ docent, cum dicunt: Verbum, quod
ego præcipio tibi hodie, vide vt illud valde obserues, neq; quicquã addas, neq; ab eo a-
liquid imminuas, cum re vera diuinis eloquijs aliquid addere, vel detrudere, periculo-
sum sit, & perniciem ijs, qui hæc faciunt, magnam afferat: non enim ijs sumus, qui Chri-
stum corrigere possimus, sed qui Christo subijci & obedire debeamus. Hæc, & multa
alia licet de hac re dicere nostris hominibus ita sentientibus, quos doceri cupimus,
extremæ inficitia esse, hæretici hominis nouitatem admittere. Desinant igitur cū hæ-
retico homine deinceps sentire.

Itaq; cum Petrus ille ab omnibus Episcopis sub anathemate (vt diximus) damnatus
esset,

N n n

esset,

Petrus Ful-
lo improb⁹
monachusComes ex-
cubitorum.Cap. 25.
Nota frau-
dem hære-
ticis fami-
liarem.Petrus Ful-
lo fit patri-
archa Anti-
ocheus.Theopaschi-
ani.Ea sede pri-
uatur.

Cap. 26.

Semper hæ-
retici noui-
tates exco-
gitant, qui-
bus simpli-
ces fallunt.

Deut. 12.

Zeno Imperator restituit Petrum.

esset, & Zeno propter inuasionē Basilisci ab Imperio aufugisset, ipse quoque fugiens ad ignota quadam loca se contulit. Postea verò quā Zeno ad Imperium reuersus est, Petrum fullonem requisit, & Antiochenae Ecclesiae Episcopum restituit, cum nōdum anathemate liberatus esset: beatum verò Calendionem Patriarcham in Oaxim exulem relegauit, fullone illo Antiochenae sedis Episcopatum vicapiente. Qui ut impius, & nullam spem reliquam habens, tyrannidem ipsam impunē, vel scelerate potius exercebat, interficiens, proscribens, & omnes eos fugans, qui nolebant cum eius impietate communicare. Sed haec quidem missa faciam, cum multa sint, & propriam historiam requirant. Conferet autem se oratio nostra ad id, quod magis urget, ut sancti Apostoli Barnabae gratiam omnibus notam faciamus, & quanta patriam suam cura & benignitate prosequatur, declaremus.

Cap. 28. Petrus Fullone semper atrociora molitur.

Cum nondum contentus esset Petrus fullo innumerabilibus illis malis, quibus Orientis partes affecit, in prouincias etiam illas, quae nihil ad eum pertinebant, manus iniecit. Cum enim Imperatoris, & eorum, qui erant apud Imperatorem gratiosi, lenitatem auro sibi comparasset, ipsius etiam Dei legem deinceps contempsit, & Cyprios homines Dei & fidei amatores, ac recta sentientes, omnibus modis vexare cogitavit, quoniam eius insulae habitatores pietatem à patribus suis traditam seruantes, recubant cum eius impietate communicare. Itaque Cypri sedem sanctissimam, & à principio inde usque ab Apostolorum tempore liberam, ipse arripere & sibi subicere aggressus est, idque ad Imperatorem retulit, falsum deferens ac dicens: Quoniam verbum Dei ab vrbe Antiochia ad Cyprium insulam manauit, ob id Cypri Ecclesiam sub Antiochenae sedis Patriarcha esse oportet, quandoquidem Apostolica & Patriarchica sedes est.

Cap. 29. Contemnit decreta Synodi Ephesinae.

Haec ille rectae fidei & sententiae defensor contendebat, cum tamen non ignoraret ea, quae in vrbe Epheso sancta illa Synodus, Cyrillo praesidente, definita, à se violari atque corrumpti. Sed pietatis praeco, & sanctissimus Apostolus Barnabas patriae suae opportuno tempore subueniens, illius Perri stultitiam vel malitiam potius redarguit. Cum enim Episcopus Salaminae iussus fuisset ad regiam urbem se conferre, & aduersus Antiochenos coram Patriarcha causam dicere, praeter timorem torpescere, fullonis illius insidias suspectas habens. Erat tunc Salaminae urbis Episcopus Anthemius, vir cum primis admirabilis, quod ad rectam fidem & vitam innocentiam pertinere, sed ad disputationem cum aduersarijs sustinendam, parum valebat. Cum igitur ancipiti cogitatione fluctuaret, neque certum haberet, quid ageret, num videlicet Constantinopolim proficisci deberet, necne: nocte in somnis adstitit illi quidam, diuinam quandam speciem praeseferens, & luminis splendore multo effulgens, lucidaque veste indutus, ac sacro habitu decorus, qui & haec dixit: Cur ita trifidis es nunc, Episcope? Quomodo tantus iste torpor te corripuit? Cur vultus tuus ita concidit? Nihil mali ab aduersarijs tuis patieris. Haec cum dixisset, ab Anthemio discessit: qui experrectus, & timore perterritus Episcopus, in faciem se prostravit, & multis lachrymis Deum ita precatus est: Domine Iesu Christe, fili Dei viui, adiuua ecclesiam hanc. Scio autem, quod illam adiuuas. Si visio haec à te profecta est, fac, quaeso, ut eadem iterum, ac tertio mihi ostendatur, ut te mecum esse certo scire possim.

S. Barnabas apparet Anthemio Episcopo.

Cap. 30. Iterum ei apparet.

Interea Episcopus ille diuinis precibus attentius vacabat, ab omnium hominum conuersione remotus. Nocte autem, quae deinceps consecuta est, cum adstitisset idem ille vir eadem forma & habitu, quo antea visus fuerat: Iam, inquit, tibi dixi, nihil mali te passurum ex ijs, quae tibi aduersarij minantur. Nihil igitur suspicans, prompto animo ad urbem Constantinopolim venias. Haec cum dixisset, discessit. Episcopus verò rursus Domino gratias egit, neque quicquam alicui dixit, sed expectabat tamen reuelationem tertiam. Nocte igitur consequente idem vir apparuit, qui grauius eum increpans: Quousque, inquit, non vis credere verbis meis, quae diebus his complenda sunt? Proficiscere in urbem regiam prompto & alacri animo: illinc enim cum gloria reuertaris, neque quicquam mali ab aduersarijs passus fueris, cum Deum ipsum, propter me seruum suum tui propugnatorem habeas. Tunc Episcopus: Quaeso, inquit, Domine mi, dic: Quis es tu? qui haec mecum loqueris? Tum ille ait: Ego sum Barnabas, discipulus Domini nostri Iesu Christi, segregatus à Spiritu sancto, ut una cum Paulolo Apostolo electionis vase munus Apostolicum inter gentes exercerem. Huius rei signum hoc habeas: Egredere extra urbem occidentem versus stadijs quinque, in eam regionem, quae Sanitatis locus appellatur, (Per me enim Deus ipse in loco illo miracula efficit) & sub arbore Siliqua effodias: speluncam enim atque arcam inuenies,

Itemque tertio.

inuenies, quoniam illic totum corpus meum conditum est, & Euangelium manu propria scriptum, quod à sancto Apostolo & Euangelista Matthæo excepi. Quoniam vero aduersarij tui sursum & deorsum miscentes omnia, & iura quædam obijcientes, tecum disceptant, Antiochia sedem Apostolicam esse contententes, & tu contra ius tuum illis opponas: Et mea, inquit, sedes Apostolica est: nam & Apostolum habeo in patria mea. His dictis, Barnabas discessit.

Episcopus vero exierat, Deum adorauit, totoque clero & populo Christi amatissimo congregato, exiit in eum locum, quem per reuelationem didicerat, multo apparatu, & cruce ipsa prælata. Cumque preces ad Deum misisset, iussit locum effodi: quem postquam paulum fodissent, inuenerunt speluncam lapidibus obstructam. Illis autem sublatis, apparuit arca illa: qua detecta, inuenerunt venerandas sancti & venerabilis Apostoli Barnabæ reliquias, suauem gratiæ spiritualis odorem spirantes, inuenerunt etiam Euangelium supra Barnabæ pectus impositum. Illam vero arcam plumbeo sigillo muniêrunt. Cumque Deum præcati essent & adorassent, discesserunt, uiris religiosus in loco illo ab ipso Episcopo constitutus, qui uespertinis & matutinis hymnis Deum collaudarent. Ille igitur insigniores Episcopos secum habens, venit in urbem regiam Constantinopolim, & ad Patriarchæ domum deductus est. De cuius aduêtu cum Imperator audiisset, Patriarchæ ipsi mandauit, ut cum Synodo, quæ illuc conuenerat, omnium partium controuersiam audiret, & quod illi uideretur decerneret. Coacto igitur Concilio, cum causa illa tractaretur, aduersarij afferbant sua iura, ut sibi uidebantur, quod Antiochena sedes Apostolica & Patriarchica sedes esset: ob idque contentebant & alias prouincias sibi subiectas esse debere.

Hæc cum assererent, ijs, qui præsentibus erant, rationi consentanea dicere uidebatur. Beatus uero Anthemius paulum moratus, contra obijciens: Et mea, inquit, sedes Apostolica fuit, indeque à principio & libertate honorata, qui & Apostolum habeo in patria mea integro corpore constantem, beatissimum, inquam, illum Barnabam, sanctorum laudum præconijs celeberrimum. Hoc cum Anthemius opposuisset, nihil loci aduersarijs relictum est, cum Episcopi, qui præsentibus erant, silentio Anthemij orationem confirmassent. Aduersarij uero ipsi rubore perfunsi, muti remanserunt, responso illotam iusto perculsi. Hæc cum Imperator audiisset, Episcopum Cypri ad se accersiri iussit, & de reuelatione sancti Apostoli Barnabæ diligenter ab eo quaesuit. Ille nihil ex his, quæ uera cognouerat, occultauit, sed ordine rem omnem Imperatori narrauit. Ille hæc audiens, ualde gauisus est, diuinæ gratiæ diuitias admirans, quod Imperij sui temporibus tantum miraculum à Deo factum cognosceret.

Tunc Antiochena urbis Episcopum illinc expulit, & iussit, ut in posterum Cypri Episcopo, quod ad eam causam pertinebat, nihil omnino molestus esset. Beatum uero Anthemium Episcopum ita rogauit: Quoniam sancti Pontificatus tui temporibus Domino nostro Iesu Christo placuit, sanctum suum Apostolum Barnabam reuelare, iube, quaeso, celeriter Euangelium illud, quod inuentum est, nobis afferri. Id si feceris, mihi filio tuo gratissimum erit: habebis enim & me ipsum posthæc tibi, pater, in omnibus obtemperantem. Assensus est eius petitioni Episcopus, & quendam ex ijs, quos secum habebat, unâ cum fidelissimo Imperatoris ministro Episcopum misit: qui Euangelium illud in urbem Constantinopolim attulerunt. Erant autem libri tabellæ thynis lignis compositæ. Euangelium illud Imperator in manus sumpsit, & deosculatus est, auroque multo exornatum in palatio suo reposuit, ubi ad hodiernum usque diem seruat, & in magna quinta Paschæ feriâ quodammodo in palatii oratorio Euangelium ex eo libro recitatur. Episcopum uero Anthemium magnis honoribus prosecutus, pecunijs multis donatum, ad insulam Cyprum remisit, eique mandauit, ut sancto Apostolo Barnabæ templum in eo loco erigeret, ubi ueneranda ipsius reliquæ inuentæ fuerant. Multi autem ex optimatum numero pro illius templi ædificatione pecuniam contulerunt.

Ille igitur in Cyprum reuersus, multos artifices atque operarios collegit, & ædificationi non mediocrem operam dedit, & Apostolo Barnabæ templum ualde magnum ædificio, tum multo & vario ornatu insigne construxit. Ad eam uero templi partem, quæ ad Lybiam spectat, aulam quædam composuit, quatuor porticus habentem, & cellas hinc atque illinc è regione sibi oppositas in aula construxit, ut qui diuina officia in templo illo Monachi celebrarent, in illis cellis habitare possent. Quinctiam è longinqua regione aquæ ductum deriuari fecit, & in medio atrio concham quandam pulcherrimam construxit, in quam aqua illa deflueret, ut tam qui eo in loco habitabant,

Cap. 31.

Nota cruce
antelatam.S. Barnabæ
reliquiæ re-
periuntur.

Cap. 32.

Anthemius
Episcopus
Petrus Ful-
lonem con-
futat.

Cap. 33.

Euangelium
S. Matthæi
Barnabæ
manu de-
scriptum.Templum S.
Barnabæ.

Cap. 34.

bant, quàm qui peregrè venissent, abundè aquis illis frui possent. Multa etiam alia ho-
spitia illic adificauit, in quibus peregrini & hospites recreari possent, ita vt qui locū illū
vidisset, parua alicuius & iucunda vrbs figuram videre sibi visus esset. Dein arcam il-
lam, in qua Barnabæ Apostoli reliquiæ conditæ erant, in dextera sacræ aræ parte col-
locauit, qui locus multo argento & marmoris columnis ornatus erat. Diem verò fe-
stum, quo beati Apostoli & generosi martyris Barnabæ memoria celebraretur, Pa-
tres agi per singulos annos constituerunt, tertio Idus Iunii, vt Romani numerant: vt
verò Cyprij Constantienses, die vndecimo eius mensis, qui ab illis dicitur Mesores,
& decimus numeratur: vt autem Asiatici homines, vel Paphij numerant, decimonono
mensis, qui Phthipatus dicitur, & nonus numeratur. Hoc igitur anni tempore in eum
locum, quem supra diximus, gentes plurimæ conueniunt, & diuina officia concele-
brant in gloriam Patris, Filij, & Spiritus sancti, cui debetur gloria in secula seculorum,
Amen.

Dies festus
sancti Bar-
nabæ Apo-
stoli.

Cap. 35.

Miracula
innumera
ad sepulcrū
eius.

Egregia il-
lius epithe-
ta.

Author in-
uocat S.
Barnabam.

Reliquiarum sancti Apostoli Barnabæ reuelatio ita se habuit, vt diximus. Quæ ve-
rò miracula quotidie à sanctissimo ipsius sepulcro abundè proficiscuntur, ea si quis cō-
scribere velit, ne multis quidem voluminibus (vt opinor) illa complecti poterit. Nos
igitur ad eorum, quæ supra diximus, memoriam redeunt, virum hunc pietatis causa
omnibus certaminibus egregie functum, ob idq; cælesti corona donatum, hymnis di-
uinis prosequamur, & eundem beatum prædicantes, laudum præconijs celebremus.
Hic enim, tanquam oliua quædam fructifera, in domo Dei plantatus, quotidie fructus
suauem odorem spirantes Deo ipsi offert. Hic Imperatorum gloria, sacerdotum in-
cunditas, populorum exultatio, eorum, qui angustijs premuntur, consolatio, afflicto-
rum profugium ac recreatio, desperatorum spes atque adiutor, peregrinorum requi-
es, agrotantium medicina, sanctorum custos, spiritualium gratiarum fons, Ecclesia
murus, Orthodoxorum firmamentum, fidelium hominum propugnatio, totius or-
bis terrarum decus. Ceterum tot & tantæ sunt, beatissime Apostole Iesu Christi Bar-
nabæ, laudes tuæ, vt omnium hominum mentem atque orationem superent. Nihilo-
minus tamen nostri sermonis paupertatem exiguam illam quidem, sed promptam
certè, acceptam habens, pro nobis apud eum, quem dilexisti, Christum vnigenitum
Dei filium & Verbum, intercedere non graueris, vt ille à præsentis & laborioso hoc
seculo nos eripiat, nobisque concedat, vt remissionem peccatorum, clementiam &
misericordiam multam assequamur in illo die terribili, cum venerit iudicare viuos &
mortuos.

Cap. 36.

Vide quid
præsent no-
bis Sancti.

Tuum verò successorem, qui sanctam Sedem tuam gubernat, firmam atq; immo-
bilem, cuius & tu propugnator fuisti, fidem eodem sensu tuentem, Orthodoxæ veri-
tatis legitimum & verum doctorem, Saluatoris nostri imitorem, pastorem & pa-
trem nostrum, qui præsens est, & sanctam tuam memoriam illustrem representat, De-
um exora, vt multis annorum circulis in sanctissima tua sede conseruet valentem, &
populum ipsius in pace & tranquillitate regentem, qui & veritatis doctrinam omni-
cum sanctitate & iustitia dirigat. Te in super oramus, vt qua cura patriam tuam sem-
per profecutus es, eadem & nunc illam prosequaris, eamque tuis sanctis apud Deum
precibus custodias, & à scandalis operantium iniquitatem eripias, vt in pace, mode-
stia ac pietate vitam in hoc seculo ducamus, & misericordiam Domini nostri Iesu

Christi expectantes, ad æternam illam vitam peruenire possimus, cuius nos
omnes participes fieri optamus gratia, misericordia & benignitate
Domini nostri Iesu Christi: Cui gloria sit, Patrique & san-
cto Spiritui, nunc & semper, & in secula
seculorum, Amen.

VITA

VITA B. PARISHII BONONIENSIS, EX LIBRIS
IACOBI DE VORAGINE SYMMATIM EXCERPTA A
*doctiss. viro Carolo Sigonio, iussu amplissimi Cardinalis Gabrielis Paleoti,
Episcopi Bononiensis, qui eam misit ad me.*

BEATVS Parisius Bononiæ in Italia natus est circa annum salutis millesimum ceteresimum quinquagesimum. Is cum iam inde à primis annis magna singularis & insolita cuiusdam in illa ætate probitatis ac sanctitatis argumenta dedisset, postquam sese corroborauit, eodē illo religionis studio sic exarsit, vt seculo relicto, Camaldulensibus ascribi se cœnobitis voluerit. Ibi verò cum per annos aliquot ita vixisset, vt nō dubiā omnibus summæ temperantiæ, eximiæ castitatis, omnisq; demum monasticæ moderationis opinione artulisset, visus est cœnobij præfectis idoneus, qui sacerdotis officio, quem Capellanum appellant, monachas S. Christina Taruisij gubernaret. Quam curam libenter ille obedientiæ Christianæ causa suscepit, ac munus illud plurimos annos maxima cum sui laude administravit, vita assidue in ieiunijs, vigilijs, diuini precationibus, corporis afflictionibus, & manuum operibus sine vlla omninò hominum obtreccatione, aut virginum ipsarū querela tractata.

Iunij 11.
Parisijs patria.

Fit monachus Camaldulen.

Præficitur monachus.

Quin etiam in eo officio iam effectis corporis viribus, vt qui annos circiter centum sexdecim ageret, expirauit, cum annus salutis ageretur millesimus duceteresimus sexagesimus septimus, tertio Idus Iunias. Caterum cum & viuens & mortuus, aliquot miraculis editis, hominum in se oculos conuertisset, Albertus Episcopus Taruisinus, homo grauissimus, faciendum sibi esse putauit, vt vitam eius, certis adhibitis de more Ecclesiæ testibus, exploraret: atque constanti eorum testimonio cognitum est, superiorem omnem longissimæ illius vitæ consuetudinem morti sanctissimè obitæ, & multis signis illustratæ, faciliè respondisse.

Valdè grauiduus dedit.

VITA SANCTI HONORII EREMITÆ ET
ALIORVM PATRVM, QVOS EGO PAPHNVTIVS ANA-

choreta, Dei prouidentia, vt cognoscerem, dignus fui habitus, & quorum audeo pjs ac religiosis fratribus narrare historiam. Habetur in Simeone Metaphraste.

QVODAM die studium adhibui, vt in interiorem venire solitudinem, & viderem an esset vllus alius frater monachus, qui interius meo seruiret Domino. Cumq; surrexisset, profectus sum iter quatuor dierum in interiorem solitudinem, licet nec panem interim comedissem, neq; vinum aut aquam bibissem. Quarto autem die, cum peruenissem ad antrum venerabile, mansi hora vna pulsans ostium, sperans fore, vt pro more egrederetur aliquis ex fratribus, & me ipse salutaret. Cum verò pulsassem, & nemo respondisset, aperui ostium, & ingressus sum clamans, Benedic. Cumq; vidissem quendam sedentem, tetigi eius humerum: fuitque tanquam lanugo. Cumque reliquum corporis contrectassem, inueni eum iam longo tempore mortuum. Vidi verò pendens quoque colobium. Cumq; ego id tetigissem, euadit non secus ac puluis in manu mea, adeo vt ego statim veste propria exuerim, & mortui corpus contexerim, promptoque & alacri animo proprijs manibus effossa terra arenosa, eius deposuerim reliquias cum precibus & multis lachrymis.

ut, Iunij. Cap. 1.

Res admiratione digna in extincto corpore.

Illinc autem egressus, profectus sum ad interiores partes solitudinis. Inuenio autem in altera spelunca veluti vestigia hominis. Cumque cognouissem aliquem in ea habitare, fui parum animo commotus. Cum autem pulsassem, & nullam vocem audissem, ingressus sum in eandem speluncā. Cumq; nullum inuenissem, sum egressus, reputans

Cap. 2.

reputans seruum Dei illic solitum se exercere. Cum autem inuentissimam propriam eius cellam, in qua similiter nullus erat, perseueraui manere toto die, cupiens salutare hominem, & citra ullam intermissionem dicens ex psalterio. Cum ille autem dies finiretur, vidi gregem bubalorum venientem, & fratrem ambulantem in medio eorum. Cum verò ij prope me venissent, illum quidem vidi virum veste nudum, pilis autem rectum corpore. Qui cum peruenisset in eum locum, in quo stabam, & me putasset esse spiritum, mansit orans. Multi enim spiritus in ijs locis cum tentarant, quemadmodum ipse postremò mihi narravit. Dixi autem ei: Cur times, serue Iesu Christi Dei nostri? Contemplare & vide gressus meos, vt scias, quòd sum homo, sicut tu: Palpa me, vt videas, quòd caro & sanguis ego sum. Ipse autem cum me esset contèplatus, & gratias egisset, dixit, Amen. Ego verò rogavi eum, & persuasi, vt me in suam speluncam deduceret. Ille autem ex me quæsiuit, quomodò eò accessissem. Ego verò ei audacter scopum meum & institutum exposui, nempe quòd cum vellem cognoscere Christi seruos, qui sunt in solitudine, illuc accessi, nec Deus eo me fraudauit desiderio. Tunc ex eo sciscitatus sum, dicēs: Quomodò huc venisti? & quanto tempore habitasti in hac solitudine? & quam obrem nudus incedis, nulla re tectus? Is autem hæc mihi dixit:

Cap. 3.

Ego sui nuper monachus, degens in cœnobio Thebaidis, magnoque & fidenti animo operans. Stauit autem egredi ex illo cœnobio, & solus quietè habitare in monasterio, studens maiorem inuenire mercedem. Hanc cogitationem cum libenter suscepi, adificauit paruum cellulam, & solus in ea habitauit, artem exercens meis manibus. Quo factum est, vt multi quoque ad me accederent, iubentes mihi opus, quod meis facerem manibus. Neque verò mihi parui fructus ex ijs redibant, ex quibus pauperibus & egentibus & hospitibus suppeditabam. Inimicus autem, qui est omninò bonis infestus, illo mihi tempore inuidens, & meum erga Deum vehementem scopum & institutum impedire cupiens, cum subiisset mentem cuiusdam Monachæ, quæ apud me fuerat, iubens paruum aliquod opus, effecit, vt ea ad me rediret. Quo factum est, vt liberè inter nos locuti, simul quoque habitauerimus, & postremò (quod est grauissimum) iniquitatem pepererimus, & sex menses in peccato manserimus. Postea autem cum mihi in mentè venisset mea vitæ finis, & æternum ac magnum iudicium, & tenetæ exteriores, & ignis, qui extingui non potest, conflagratio, & vermis, qui nõ potest sopiri, corrosio, dixi apud me: Hei mihi, ò anima, melius est mihi surgere, & abire in solitudinem, & fugere à peccato. Relictisq; rebus omnibus & illa muliere, veni in hac solitudinem, & inueni fontem, & hanc speluncam, & hanc palmam. Ea autem mihi vitæ ætatem suppeditat. Hæc enim palma generat quotannis duodecim spathas, nempe singulis mensibus vnâ. Vnâ autem spatha sufficit mihi triginta dies. Et postea venit alia spatha. Nihil autem aliud habeo cibi in hac spelunca, neq; alium potum. Quin etiam vestes meæ longo temporis spatio interièrunt, & capillis capitis mei corpus regitur cum pudendis. Iam enim tempore triginta annorum habito in hac solitudine, nec vnquam cessauit aër mihi salubrem dare temperiem, neq; panem omninò gustauit.

Cap. 4.

Postquam ex illo iusto hæc audissem, eum interrogavi, dicens: In principio quando huc venisti, laborastine valde, an non? Ipse autem respondens mihi, dixit: Primum quidem valde laborabam, ò frater, adeò vt dolore cruciatus, me in terram proicerè, vt qui in ventre maximam sentirem molestiam, nec possem caput erigere: ob idque cogebam meam synaxim peragere volutatus, Deum, qui in omnibus est misericors, rogans, tam propter eum, qui me tunc affligebat, dolorem, quam pro redemptione meorum peccatorum. Cum verò multos labores sustinuissem, quodam die dum sederem, & graui dolore ventris vexarer intrinsecus, vidi virum insignem coram me stantem, qui me est allocutus, dicens: Quid habes, & quidnam tibi dolet? Statim autè, postquam hoc ex eo audissem, confirmaui vires, & ei dixi: Domine, dolet mihi iecur. Is verò dixit: Ostende mihi locum, in quo sentis dolorem. Cum ego autem ei iecur ostendissem, ipse manu extensa, & mihi imposta, & coniunctis digitis, perinde ac gladio scidit latus, & meum iecur eduxit, meo maximo cum dolore, & ostendit mihi plagas, quas in eo habebam. Illud verò manu sua erasit, & ei pannum mundum iniecit, & iecur meum in locum suum restituit. Cumq; rotum corpus meum cõtrexisset benedictis suis manibus, lateris mei vulnus conglutinavit & dixit: Ecce sanus factus es, noli amplius peccare, ne deterius tibi contingat: sed serui Domini nunc, & vsq; in secula. Ecce autem ab illo die curata sunt omnia mea interiora, cessauitq; dolor mei iecoris. Ex illo ergo tempore maneo sine dolore, Deo benedicens, & ipsum glorificans propter suam in me misericordiam.

Mihi

Monachus
verfatur in-
ter bubalos.Insidiatur
viro sancto
diabolus.

Esa. 66.

Diuinitus
iecur eius
curatur.

Ioan. 5.

Mihi autem ostendit vir ille insignis pannum amomi, quem meo lateri imposuit. Quando verò mihi Paphnutio narrauit hæc omnia, rogauit eum, vt cum ipso manerem in spelunca. Ipse autem mihi respondit, dicens: Non poteris, frater mi, ferre in soltus demonum. Postea verò rogauit eum, vt mihi nomen suum significaret. Is verò mihi dixit: Nomen est mihi Timotheus. Memento mei, & roga pro me, frater dilecte, vt Deus in me perficiat bonum, quo sum dignatus. Ego autem Paphnutius procidi ad eius pedes, preces ab eo postulans. Ipse autem respondens mihi, dixit: Dominus noster Iesus Christus benedicet te, & defendet te ab omni laqueo diaboli, & præbebit tibi vias rectas ad hoc, vt pergas ad sanctos eius in secula. Benedictionem autem eius consecutus, prompto & alacri animo cum gaudio sum egressus, Deum laudans propter egregios sermones, quos audiui à sancto illo Timotheo. Inter ambulandum verò apud me considerabam, & animo valde anxius, dicebam: Quidnam est mea vita, aut quodnam meum institutum? Mansi autem non paucos dies hæc apud me cogitans, & huius viri Deo grata opera sequi cupiens. Cum verò clementis Dei mihi illuxisset prouidentia non abiici curam meam vitam, sed excitatus, rursus profectus sum in interiorum solitudinem in via aua, vbi est genus eorum, qui dicuntur Mazici. Omne enim studium à me in eo ponebatur, vt scirem, an esset alius Anachoreta, in interioribus partibus solitudinis Deo seruiens, vt ego quoque dignus haberer, qui id consequeretur.

Cap. 5.

Timotheus
eremita.

Hoc autem iter cum cepissem ingredi, tuli mecum paucos panes, & aquam modicum. Quæ quidem mihi suffecerunt vsq; ad quatuor dies. Cum iam autem præterissent, & expletum esset quod manducarem, affligabar adductus in magnas de victu angustias. Statim verò sumptis viribus, & mortem habens ante oculos, ea cura dimissa, alios quatuor dies & noctes sum profectus, cum nec panem aut aquam gustassem: adeo vt rursus cum mihi deesset cibus, valde laborare, & me humi abiciens, mortem expectare. Tunc vidi virum in signum venientem, & manum suam labris meis imponentem, non secus atque medicus scilicet pellit oculo, & protinus rursus sumpsi vires, adeo vt neque famem, neque sitim sentire. Cum magnam autem & terribilem vidissem visionem, surgens rursus prompto & alacri animo, profectus sum in interiorum solitudinem alios quatuor dies & noctes. Defessus verò & extensus in celum manibus, Deum orauit. Cumque rursus virum illum vidissem ad me venientem, accepi ab eo magnas vires. Cumque septendecim dierum itineri finem (vt semel dicam) imposuissem, vidi procul virum venientem ad speciem admodum terribilem, hirsutum pilis, eiusque tectum toto corpore, non secus ac feram terribilem. Erat enim veste nudus, lumbosque cinctos habebat folijs herbarum. Cum is autem prope me accessisset, territus ascendi supra cacumen montis valde excelsum. Timui enim, existimans esse homicidam. Ipse verò cum venisset ad radices illius montis, abiicit se in vmbra. Affligebatur enim propter angustias senectutis & nutrimenti, ardoremque & laborem, quem sustinebat in illa solitudine. Cumque suspexisset & me vidisset, clamauit dicens: Descende ad me vir sanctissime. Nam ego quoque homo sum, habitans in hac solitudine. Ego autem his auditis, protinus descendens, me humi abiici ad illius pedes. Is verò dixit mihi: Surge, fili mi: nam tu quoque es seruus Dei, & amicus sanctorum. Surgensque dignus sum habitus, qui sederem ex aduerso eius.

Cap. 6.

Paphnutius
multa afficitur
inedia,
sed diuinitus
confortatur.Honofrij
forma terribilis
propter
vitæ asperitatem.

Sæpe autem rogauit, vt mihi diceret nomen suum. Is verò mihi dixit: Est mihi nomen Honofrius. Sexagesimus iam annus agitur, ex quo habito in hac solitudine, ambulans in montibus huius solitudinis: quo tempore nullum omnino hominem vidi, qui in carne cognosceretur, te solo excepto. Habitaui autem antea in sancto monasterio, quod nomine appellatur Eriti Hemeopolitani Thebanorum regionis, quod est fratribus impletur numero centum, qui eiusdem sunt fidei & animi: & omnes communiter comedunt in charitate & multitudine pacis Domini nostri Iesu Christi, & in magno silentio quieteque se exercent, & glorificant eius bonitatem. Cum ergo in iuuenili ætate illic degerem & erudirer, Deique amorem à sanctis patribus, puramque ac sinceram fidem docerer & regulam pietatis, audiui sanctos patres dicentes de admirabili pioque & religioso patre nostro Elia, quem admodum ei fuerunt vires à Deo confirmatae per tolerantiam & patientiam eorum, quæ sustinuit in deserto: & rursus de Iohanne Baptista & præcurfore, cui nullus par fuit ex hominibus, & de iis, quæ passus est in solitudine vsque ad diem, quo reuelatus est Israël.

Cap. 7.

Sexaginta
annis nullum
vidit hominem.

Rogauit autem sanctos patres, dicens: Quid ergo qui habitant in solitudine, sunt vobis maiores apud Deum? Ipsi verò respondentes mihi dixerunt: Sunt nobis maiores, filii. Nam nos quidem alter alterum videmus quotidie, & nostras synaxes communiter

Cap. 8.
Eremitæ
recellunt
nobilitate.

niter celebramus cum gaudio, & quando esurimus, cibum paratum inuenimus. Similiter etiam si sitierimus, habemus aquam: & si contigerit aliquem nostrum esse imbecillum, alij eum consolantur, propterea quod viuamus communiter. Quod si etiam esculentum aliquod desiderauerimus, hoc inter nos comunicamus propter Dei charitatem. Qui autem habitant in solitudine, sunt remoti ab his omnibus. Vnde nam enim hæc eis suppetere? Quod si eos aliquando inuaserit afflictio, vel bellum ex latro aduersarij, vbi inuenient hominem, qui mutare possit mentem, aut consolari? Quin etiam si desit eis cibus, non est facile eum consequi. Similiter si inuadat sitis, eis aqua non adest. Ibi autem, o frater, maxime laborant, qui sunt huiusmodi, quando statuant solitudinem occupare ad habitandum, & magis amplectuntur seruitutem in Deum, & se tradunt exercitationi, famem & sitim parati sustinere, & occulta bella eius, qui est bonis infestus, contemdes vincere, & omnem viam arctam in Domino

Demon infestus monachis.

persequentes, vt nequaquam superentur ab insania aduersarij. Is enim semper studet, impedimentum afferre ijs, qui talia desiderant, & eos tentare, vt bonum scopum retardet, ne permancant in exercitatione, & consequantur Dei misericordiam, quando excedunt corpore: quando quidem ad eos, qui sistent in exercitatione, peruenit bona Domini nostri misericordia, ad ea remuneranda, quæ propter eum sustinuerunt. His verò ab eius sanctis Angelis, qui ad ipsos mittuntur, nutrimentum suppeditatur, & aqua ex petra, sicut docet Esaias Propheta, quod qui sperant in Domino, mutabunt fortitudinem: assument pennas, sicut aquila: current, & non laborabunt: ambulabunt, & non deficient. Et rursus dicit: Si sitierint, afferite eis aquam ex petra. Fiuntque eis herbae, quæ sunt in solitudine, dulce in ore plus quam mel. Quod si eis quoque labor exoriri contigerit, aut bellum aduersarij, dum surgunt ea hora, qua extendentes manus accedunt ad Dominum, statim eis desuper ab ipso mittitur auxilium: dispergunturque ab eis omnes tentationes propter ipsorum in eum rectitudinem & cor purum. Non audita sunt à te, o fili, ea, quæ feruntur in scriptura, nempe quod Deus non derelinquit pauperem in seculum: Patientia pauperum non peribit in finem: Et rursus dicit: Exaudiet eos Dominus, & liberabit eos ab afflictione ipsorum. Dat enim Dominus unicuique secundum laborem, quem propter ipsum sustinuit. Beatus est ergo qui facit Dei voluntatem super terram. Angeli ministrant ei, & faciunt eum exultare, & ei vires addunt singulis horis, dum est in carne.

Cap 9.

Cum autem à sanctis patribus, qui erant in monasterio, hæc didicissem ego minimus Honofrius, tanquam melle suauissimo, & anima & corde repletus, magnam in me sensi correctionem, adeo vt ab ijs, quæ audiui, perinde ac si fuisset in alio mundo, mea mutata sit cogitatio, promptoque & alacri animo nocturno surgens, accepi paucos panes, qui mihi satis erant ad alimentum vsque, ad quatuor dies. Studebam enim cognoscere, deductus à Dei prouidentia, vbi nam me vellet habitare. E monasterio autem egrediens illa nocte, veni in viam montis, volens ingredi in solitudinem. Animaduerti verò lucem, quæ erat ante me. Cumque eam vidissem, valde sum perterritus, adeo vt consilium ceperim de reuertendo ad locum, in quo eram prius, & de in eo habitando, vt prius. Sed hoc mihi fuit argumentum maioris profectus in Domino. Ecce enim cum ego fuisset territus, insignis ille, quicumque is esset, id sciens, est ad me conuersus, & mihi appropinquans, dixit: Ne timeas, ego sum Angelus, qui tecum ambulo à tua in eunte ætate. Hoc enim consilium & hæc dispensatio, propter quam voluit Deus me tecum habitare, nunc tibi perficitur. Cum hæc autem mihi dixisset, mecum ambulauit, & venit in solitudinem circa sex vel septem milliaria. Cum verò speluncam vidissem venerabilem, accessi prope eam, volens scire, an homo in ea habitaret. Cumque peruenissem ad ostium, clamaui: Benedic, Domine: id dicēs pro more fratrum Christiani amantium. Vidi autem senem virum sanctissimum, forma verò admodum speciosum & vultu magna plenum gratia. Cum eum vidissem, me ad eius pedes statim proieci in terram, & cum sum veneratus. Ipse verò me manu erigens: Tu es, inquit, frater Honofrius, qui es meus in Domino cooperator. Ingredere, fili: Deus tibi opem feret, perseuerasque, vt es vocatus, bona implens opera in eius timore. Ingressus autem sedi cum eo paucos dies, studens ex eo discere sanctum opus, quod etiam accidit. Me enim docuit instituta vitæ Eremitarum. Cum ipse autem cognouisset illuminationem esse meum spiritum ad discendum opus Domini nostri Iesu Christi, & resistendum occultis bellis aduersarij, & meritum, quem habet solitudo, dicit mihi: Surge, fili, & abducam te in alteram speluncam in interiori solitudine, vt tu in ea solus habites, & laborem sustineas. Ideo enim te misit Dominus & hoc consilio, vt tu in interiori habites soli.

Angelus Domini confirmat Honofrium.

Honofrius inuenit se nec eremitam.

solitudine. Cùm hæc autem mihi consuluisset, mecum in interiorem profectus est solitudinem, quatuor dies & totidem noctes. Postea verò deuenimus in quoddam paruum tugurium, vbi propè erat palma. Tunc autè mihi dixit vir sanctissimus: Hic est locus, qui Dei prouidentia est tibi paratus ad habitandum. In eo ergo mansit mecum triginta dies, me pulchra docens opera. Et post triginta dies vale dicens, recessit à me: & ex illo tempore semel tantum singulis annis conueniebamus vsque ad illum diem, quo excessit è corpore. Cùm eum autem mortuū offendissem, deposui eius reliquias prope meam habitationem.

Postquam hæc omnia mihi narrauit, rogauit eum quoque ego minimus Paphnutius, dicens: Bone pater, multum ne laborem sustinuiti, quando primū venisti in hanc solitudinem? Dicit autem mihi beatus senex: Crede, dilecte frater, tantum laborem sustinui, vt mei sæpè spem omnem abijcerem vsq; ad mortem, fame & siti mihi immimentibus, & simul etiam igne solis in diè, & frigore aëris noctu, madefactaq; fuit mihi caro à rore cæli. Cùm verò bonus Deus vidisset hæc me sustinuisse, & certamen ieiunij, & quòd dedissem animam meam exercitationi, iussit sanctum suum Angelum mihi prouidere, & ad me afferre alimentum quotidianum, & modicum aquæ ad meum corpus confirmandum: & hæc palma mihi quotannis producit duodecim spathas, adeò vt sit vna singulis mensibus. His ego cùm vescerer cum herbis solitudinis, fuerunt mihi per Dei prouidentiam, melle dulciora. Scriptum est enim: Non in solo pane uiuit homo, sed in omni verbo quod proficiscitur ex ore Dei. Si ergo, o frater Paphnuti, feceris voluntatem Domini nostri, ab eo tibi prouidebitur. Dicit enim in sancto suo Euangelio: Nolite esse solliciti, quid comedaris aut bibatis. Dominus enim & pater vester, qui est in cælis, nouit quoniam opus habeatis. Petite ergo primū regnum eius & iustitiam, & hæc omnia adijcientur vobis.

Hęc cùm mihi exposuisset sanctissimus pater Honorius sub cacumine montis, vbi ei factus sub obuiam, repletus omni gaudio, oblitus sum omnium laborum, qui mihi acciderant in itinere, dum ambularem in montibus solitudinis, famem & sitim nihil omninò apud me reputas. Cumq; vires sumpsissem & spiritu & corpore, & essem exultatione repletus, ei dixi: Sum beatus, qui dignus sum habitare, vt te viderem, Pater sanctissime, & audirem tuos pulchros & iucundissimos sermones, qui me nullo non affere beneficio. Ipse autem respondens mihi dixit: Surge modò, o frater, & simul recedamus. Non cessabam autem, tanquam rem nouam & inauditam, admirari gratiam sancti patris Honorij. Deinde cùm processissemus duo aut tria milliaria, peruenimus ad tugurium maximè venerandum, prope quod stabat palma. Ipse verò cùm ad locū accessisset, mecum est precatus. Impletis autem precibus, dixit, Amen. Postea verò sedentes mansimus exponentes inter nos inuicem bona Domini. Cùm autem occidente iam sole dies desineret, hæc vidi in medio tugurij, iacentem panem, & parum aquæ. Dixit verò mihi vir ille beatus: Surge fili, sume parum panis & aquæ, qui sunt ante te. Video enim te adductum esse in periculum ex fame & siti, & labore itineris. Ego autè dixi ei: Viuit Saluator meus Dominus, non comedam nec bibam, nisi manus nostras relaxemus, & edamus communiter. Eum ergo valdè rogauit, & vix potui persuadere, vt manum immitteret, & pane fracto mecum vesceretur, donec esset satiatus. Ex illo autem pane nobis superfuit. Mansimus verò tota illa nocte orantes.

Dum esset autem manè, vidi ipsum post matutinas preces mutasse faciè ad aspectum & colorem, & fui conterritus. Ipse autem cùm hoc cognouisset, me est allocutus, dicens: Ne timeas, frater Paphnuti. Deus enim, qui est in omnibus misericors, te ad meminit, vt curâ geras sepulturam mearum reliquiarum: Ecce enim hodierno die perficiò meam administrationem, & ab eo in requiem meam vsque in seculum. Erat autem dies sextus quidem decimus Paue, nonus autem Iunij mensis apud Romanos. Mihi autem hoc quoque præcepit: Si in Aegyptum exieris, frater Paphnuti, annuncia meam memoriam, ad thymiamam ei præbendum in medio fratrum, & omnium Christianorum. Si quis, n. oblationè in nomine meo, & in meam memoriam obtulerit Domino Deo nostro in omni loco, feret ipsum Dominus in primam horam annorum meorum. Hæc est enim petitio mea, quam ab ipso petiui. Et si quis fratrem pauperem nutrierit in nomine meo, meminero eius, vt dignum eum censeat Dominus, qui veniat in primam horam meorum annorum. Respondi verò ei, & dixi: Si quis autem sit pauper, qui non possit offerre aliquid, aut nutrire pauperem in tuam memoriã, non veniet in primam horam annorum tuorum? Is autem dixit: Modicum thymiamatis in nomine meo in odore suauitatis si Domino obtulerit, dignus habebitur simili lætitiã.

Aufus

Cap. 10.

vide quãtas afflictiones passus sit sanctus iste.

Deut. 8.

Matt. 6.

Cap. 11.

Cap. 12.

Prædicat obitum suum.

His verbis celerè ad futurum seculi felicitatem aduentum inuuit.

Aufus sum autem hoc quoque ei dicere: Si quis autem non inuenit thymiamam, sicut tu degens in solitudine, aut ei nequaquam suppetierit ad offerendum, non feretur in primam horam mille annorum? an potius, o pater, ad nos peruenient preces tue iustitiae? Si quid enim a Domino petieris, dabit tibi: neque tua tardius veniet petitio, propter tuam impigram seruitutem, quam sexaginta annos sustinuisti, quibus fuisti in hac solitudine expectans Dominum. Ipse autem respondens, dixit mihi: Si quis est pauper habitans in solitudine, & non potest offerre oblationem, aut mittere thymiamam, is vero surgens dixerit, Pater noster qui es in caelis, & reliqua usque ad Amen in nomine meo Domino obtulerit, rogabo eum, ut dignus habeatur, qui in prima hora mille annorum cum omnibus iustis mercedem consequatur. Ego autem rursus ei dixi: Bone pater, si sum dignus, cupio habitare in hoc loco, postquam tu es corpore excesseris. Is vero dixit mihi: Fili, non venisti ad hanc administrationem: sed Deus te misit, ut recres suos sanctos, qui habitant in solitudine, & annuncies bonum odorem eorum vitam in medio fratrum. Abi ergo fili in Aegyptum, & persevera in bonis operibus Domini nostri Iesu Christi, praedicans omnibus ea, quae vidisti in solitudine.

Cap. 13.

Hac cum dixisset venerandus senex Honofrius, humi procidi ad eius pedes, dicebat: Benedic igitur mihi pater, ut inueniam coram Deo misericordiam, & sicuti dignum me censuit in hoc mundo Saluator noster, ut te venerer, rursus quoque iubeat, ut in futurum seculum eo dignus habeat. Ipse autem mihi dixit: Fili Paphnuti, Quod attinet ad ea, quae petis, Dominus nequaquam te afficiet molestia: Tibi vero benedicet, & tuam confirmabit charitatem, & illuminabit tuos oculos ad eius diuinitatem, & te liberabit ab omni casu & vinculis aduersariorum, & in te perficiet opus, quod es aggressus. Protegent te oculi eius, & custodient ab insidijs inimici, nihilque inuenient, in quo te possint accusare in hora terribili, in qua es apud Deum sistendus, & causam tuam defensurus. Post haec autem surgens, orauit Deum cum lachrymis & multis gemitibus: & paulo post cum ea ipsa hora se humi deiecisset, cõsummatus est in Domino, in eius manus tradito spiritu cum latitia. Statim vero audiui vocem Angelorum, Deum magna voce laudantium ante animam beati & sanctissimi Honofrij: eratque magnum gaudium ea hora, qua is ad Deum venit. Ego autem cum me exiissem eo, quod gestabam, lebitonario, & eius transuersa soluissem, ea in duo diuisi: & cum dimidio quidem eius corpus inuoluisssem, pro more iustorum, quae mortuis peraguntur, contexi. Alterum autem gestavi dimidium, ne ego manerem nudus. Et cum pertram inuenissem coneuam, tanquam in cisterna corpus eius illic deposui, multisque collectis lapidibus contexi reliquias. Surgens autem, orauit ut illic manerem. Statim vero vidi collapsum turgurium, & palmam, qua nutriebatur, ipsam quoque cecidisse similiter. Quod cum vidissem tam cito accidisse, & ex eo cognouissem non esse Dei voluntatem, ut in illo loco habitarem, comedi panis id, quod superfuit, & aquam bibi similiter.

Cap. 14.

Rursus autem extensis in caelos manibus orauit, & vidi virum illum ad me venientem eo modo, quo vidi ambulans in solitudine. Qui mihi vires addens, ambulabat ante me. Cum illinc autem essem egressus, & affligerer propter beatum patrem Honofrium, rursus animo meo exortum est gaudium, quod dignus sim habitus, qui eius sancto ore benediceret. Cumque quatuor dierum spatio ambulasset, accessi ad quandam cellam, quae in alto fuerat edificata. Quam ingressus, neminem inueni. Sedi autem parumper, cogitans & dicens apud me: Estne aliquis habitans in hac spelunca, in quam me deduxit Deus? Hac cum apud me cogitarer, ingressus est vir sanctus canis plenus, specie admirandus & decorus, ex palmis contexto indumento vestitus, & suum corpus contingens. Ipse autem cum me vidisset, statim est allocutus, dicens: Tu es frater Paphnutius, qui contexitisti corpus sancti patris Honofrij. Cum ergo cognouissem eum in visione didicisse, quod factum fuerat, statim ei procidi ad pedes. Ipse vero me consolatus dixit mihi: Surge frater, Deus te dignum censuit, ut esses amicus sanctorum eius famulorum. Iam enim didici ab eius providentia tuum futurum hodie ad me aduentum. Tibi autem aperiam, frater dilecte, quod sexaginta annos habitavi in hac solitudine: Non vidi hominem, qui ad me venerit, nisi eos solos fratres, qui hic mecum habitant. Interim autem dum nos loqueremur, ingressi sunt tres alij, tanquam sancti, senes patres in illam cellam. Qui me alloquentes, statim dixerunt: Benedic frater: Tu es frater Paphnutius, noster in Domino cooperator. Tu es, qui texisti corpus sancti Honofrij. Gaude frater, es enim dignatus magnam virtutem cognoscere. Videns autem Dominus, nobis significauit, fore ut hodie ad nos venias: iussitque, ut esses nobiscum unum diem. Iam enim sexaginta annos habitamus in hac solitudine, neque vidimus hominem praeter te solum.

Item tres alios.

Sanctum quendam senem eremitam videt Paphnutius

Imm. Cum verò nos colloqueremur de patre Honofrio & alijs sanctis, post duas horas dixerunt mihi: Surge frater, vescere modico pane, & confirma cor tuum, quãdo quidem venisti è longinquo, & cupis nobiscum collatari.

Postquã ergo me fecerunt surgere, vnanimis Deum precati sumus, & ecce vidi ^{Cap. 15.} mus ante nos quinque panes leues, & admodum pulchros & delictos, tãtum modò coctos. Ipsi quoque attulerunt aliquid aliud esculentum, quod quidem sumpsimus cum panibus, omnesque sedimus & simul comedimus. Ipsi autem rursus mihi dixerunt: Ecce, vt iam tibi diximus antea, cum sexaginta annis habitauerimus in hac solitudine, quatuor panes Dei iussu ad nos è caelo quotidie deferuntur: Nunc autem cum tu ad nos veneris, ecce panum numerus pro te quoque est ad nos missus: neque scimus vnde nã afferantur, sed quotidie speluncam ingredientibus, inuenimus eos per se paratos. Postquã verò nos simul gustauimus, tota illa nocte fecimus orationes: & magnã synaxim celebrauimus: Erat enim sanctus dies Dominicæ. Cum esset autem manẽ, rogauimus ipsos, vt manerẽ cum eis in spelunca vsque ad diem vltimum. Ipsi verò respondentes mihi dixerunt: Non est voluntas Dei, vt tu habitas in hac solitudine: sed surge, & vade in Aegyptũ, & narra fratribus Christi amantibus omnia, quacumque vidisti ad nostri memoriam, & ad lucrum & vtilitatem eorum, qui audiunt. Cum ij hæc dixissent, eos valde rogauimus, vt sua nomina mihi significarent. Ipsi autem non sunt passi hoc mihi dicere. Sãpẽ ergo hoc ab eis vehemẽter petij. Cumque vehemẽter laborãssẽm, non potui hoc eis persuadere: sed respondentes mihi dixerunt: Is scit, qui omnium nouit nomina. Memento autem nostri, frater, vt digni simus, qui nos inuicẽm videamus in domo Dei. Stude ergo, dilecte fili, fugere mundi tentationes, ne ab eis illudaris, quandoquidem multos sunt ludificata. Cum hæc autem ex eis audiuissem, procidi ad eorum pedes. Qui cum mihi benedixissent, ab eis abij in pace Dei. Prædixerunt autem mihi quãdã alia, quã mihi acciderunt.

Cum autem ab eis abijssẽm, ambulauimus vno die per interiorem solitudinem. Cumque ^{Cap. 16.} venissem ad speluncam fontis aqua, illic sedi, vt parum per requiescerem à labore itineris. Erat autem locus ad id aptus, vt qui circa illum fontem multas haberet arbores plenas fructibus. Cum verò parum quiescissem, & surrexissem, circuiui in medio arborum, admirans ipsorum fructuum multitudinem, & cogitans apud me, quisnam esset is, qui illo loco plantauerat. Erant autem fructus illarum arborum multæ palmae, citri, punicae, sycamina, zizipha, & vites, aliæ quoque amœnæ arbores & frugiferae, quarum gustus est melle dulcior. His accedebant myrti quoque, & aliæ variæ arbores in medio earum, quæ illic sitæ erant, suauem odorem emittentes. Ille quoque fons ex se scãtes, & omnes illas arbores irrigans, adeo vt existimarem eum esse Dei paradysum. Cum ergo illud admirarer spectaculum, vidi quatuor adolescentes hilares & valde ^{Quatuor ad dolentes eremita.} speciosos ad me procul venientes, succinctos pellibus ouium. Qui cum appropinquassent, dixerunt: Salue frater Paphnuti. Ego autem protinus humi cecidi in faciem, & eos veneratus sum. Qui cum me exisissent, mecum sederunt, & locuti sumus inter nos. Erat verò tanta gloria insignes, vt ego existimarem eos esse Angelos, & descendisse de caelo. Mecum autem magna sunt affecti lætitia, & collectos fructus ex illis arboribus mihi dederunt ad vescendum, & latatum est cor meum, eò quod ego ab eis diligerer. Mãsi que apud illos septem dies, vescens fructibus illarum arborum.

Rogauimus autem eos: Quomodo huc venistis, & vnde estis? Ipsi verò respondentes ^{Cap. 17.} mihi dixerunt: Frater, quandoquidem Deuste misit ad nos, omnem nostram tibi vitam narrabimus. Nos sumus ex ciuitate quæ dicitur Oxyrrynchos: Nostri verò parentes, sunt senatores illius ciuitatis. Cum autem in illorum literis ab eis institueremur, vni scholæ traditi, literas quidem pedestres didicimus. Cum verò etiam superiorem inchoassẽmus doctrinam in vnã conuenimus sententiam, Deo nobis opem ferente ad id, quod est melius, & statuimus eius quoque discere sapientiã. Ex illo ergo tempore nos quotidie mutuò excitantes ad animi alacritatem, & bonum scopum habentes in nostris cordibus, studentesque locum inuenire, & paucos dies quiescere, donec sciremus Dei de nobis prouidentiam, acceptis nobiscum paucis panibus, & modico aqua ad nostrum cibum & potum vsque ad septem dies, recessimus. Cum verò peruenissemus intra solitudinem, fuimus in ecstasi, & vidimus ante nos virum gloria insignem, qui nos apprehensos manibus deduxit in hunc locum, & nos tradidit viro valde prouectæ ætatis, qui Deo seruebat. Ecce autem hic iam habitauimus sex annos, mansimus verò cum eo vsque ad vnum annum, ab illo docti quemadmodum Domino seruiremus. Impleto autem illo anno, consummatus est hic pater, & ex illo

tem-

Panē sancti
iuuenes nō
gustabant,
sed fructibz
duntaxat
arborum
vescebatur.

tempore hīc soli sumus. Ecce autem, frater dilecte, nos tibi confitemur. Spatio sex annorum, vt diximus, in hoc loco degimus. Panem non gustauimus, nec alium cibum sumpsimus, nisi solummodō de fructibus harum arborum. Singulis verō hebdomadis semel tantum nos videmus inuicem. In hoc enim loco inuenimur, & nobis inuicem occurrimus sabbato & sancta Dominica. Post hos autem duos dies vnusquisque nostrum venit in locum proprium, & apud se degit. Ipsi verō rursus fructus attulerunt, & communiter cibum sumpsimus. Cumque postea egressi fuissetus, simul processimus circiter quinque milliaria per solitudinem. Cum autem eis vale dicerem, rogavi eos vt dicerent mihi sua nomina. Et primus quidem dixit, Iohannes: Secundus autem, Andreas: Tertius verō, Heraclambon: Quartus, Theophilus: praeipientes mihi dicere nomina sua fratribus ad suam memoriam. Ego verō eos rogavi, vt mei meminissent.

Cap. 16

Cum autem ab eis discessissem, & non viderem eos amplius, ambulavi tristis, recordans & ea admirans, quae vidi meis oculis. Rursus verō apud me magnam capiebam laetitiam, admirans & recordans earum, quas consecutus fui, benedictionum à sanctis Eremitis & sancto Angelo. Cum autē venissem in Aegyptum itinere trium dierum, inter ambulandum inueni duos fratres Deum timentes. Apud ipsos autem quieui ad decem dies, annuncians eis illa, quae vidi, & ea, quae ego illis narraui, ea diligenter conscripserunt, & celeriter currentes, obiērunt totam Scitem, ferentes librum, quem conscripserunt ex mea narratione. Et postquam ea legissent sanctis patribus, acceperunt eum in ecclesiam, quem quidem illic reliquerunt ad lucrum & laetitiam ijs, qui credunt & ea audiunt. Nam qua hora voluerint haec meditari, magis benedicunt Deum & sanctos eius, pleni letitia & exultatione, cum hi sermones sint pleni contemplatione, quae ego minimus seruus Paphnutius, Dei prouidentia dignatus sum assequi. Sit autē gratia & pax Domini nostri Iesu Christi nobiscum, intercessionibus sanctorum patrum, qui ei placuerunt, nunc & semper & in secula seculorum, Amen.

Habetur in
sine sermo.
num eius,
super in lu
cem edita
ex bibliothe
ca Clunia.
censi.
Lunij 12.

VITA SANCTORVM MARTYRVN NAZARII ET CELSI, PER D. AMBROSIVM EPISCOPVM *Mediolanensem scripta.*

Nota p'ficio
rum Chri
stianorum
erga factas
reliquias de
uotionem.

TIAMSI martyribus regionis extraneae pia votorum debita redderemus, proprijs consulere vtilitatibus & cōmodis probaremur. Nostros enim eos fides faceret, & re motis quamlibet finibus, sperata nobis patrocinia conrogarent. studiorum siquidem sunt huiusmodi suffragia, non locorum. P'roinde apud domesticos Dei tantum intercessionis promerueris, quantum venerationis impēderis. Oportet itaque vt alienos potius nobis deuotio religioſa conciliet, quam fortē proprios à nobis negligentia irreligiosi temporis alienet. Agnoscamus, charissimi, circa ecclesiam nostram vberiores diuinorum munerum largitatem. Exultant felices singularum vrbium populi, si vnus saltem martyris reliquijs muniantur. Ecce nos populos martyrum possidemus. Gaudeat terra nostra nutrix caelestium militum, & tantarum parens fecunda virtutum. Rectē itaque & ex debito à filijs parentis ecclesiae horum beatorum martyrum celebrantur insignia. Qui illuminantes virtute fidei suae innumerabiles populos, soli quidem illatam sibi sensere mortem, sed non soli mortis suae beneficia possederunt. Immensa enim Dei nostri pietas multiplex ad bonitatem, & artifex ad salutem, proponens arduam virtutum palmam, raro appetitore preciosam, in paucorum triumphis, plurimorum commodis prospicit. Illorum siquidem merita, nostra vult esse suffragia. Simulque dum nobis fidem veram duro martyrij agone commendat, affectionem praecedentium, instructionem efficit posterorum.

Quanta